

22/2009
30. OKTOBER

ISSN 0105-5399

Ansvarshavende
Forbundsformand
Kirsten Nissen

Redaktion
Jens Nielsen (redaktør)
Kurt Ladefoged
Lone Marie Pedersen
Maria Rørbæk
Layout
Steven Leweson

Stillingsannoncer
Lene Jensen, Datagraf Auning AS,
Energivej 75, 8963 Auning
Tlf. 8795 5555,
fax 8795 5544
annoncer@datagraf.dk

Læserindlæg, artikler og
anmeldelser er ikke nødvendigvis
udtryk for redaktionens eller
organisationens mening.
Redaktionen påtager sig intet
ansvar for uopfordret indsendt stof.

Alle artikler i Socialpædagogen kan
desuden findes i arkivet på
www.socialpaedagogen.dk

Adresse
Socialpædagogen
Brolæggerstræde 9,
1211 København K
Tlf. 7248 6000
Åbningstid: mandag-onsdag 9-15,
torsdag 9-17, fredag 9-13
Telefax: 7248 6001
redaktionen@sl.dk
www.socialpaedagogen.dk

Abonnement
Abonnementspris 2009:
843,00 kr. inkl. moms (26 numre)
Løssalg: 37,00 kr. + porto

Tryk og produktion
Datagraf Auning AS

Oplag
42.518 i perioden
1.7.08-30.06.09

Redaktionen af 22/09
er afsluttet d. 22.10.09.

Deadline for læserbreve og
stillingsannoncer for 23/09, der
udkommer den 13. november er
mandag den 2. november kl. 12.
Deadline for stillingsannoncer til
24/09 er den 16. november kl. 12.
For tekstsiderannoncer er deadline
til 24/09 onsdag den 11. november.

Forsideillustration:
Mai-Britt Bernt Jensen

Medlem af
DS Danske
Specialmedier

KOMMENTAR

Intentionerne er ikke blevet fulgt op af reel vilje, når det handler om at få finansieringen til at hænge sammen

Barnets reform – 1. akt

Af Benny Andersen
Forbunds næstformand

FOTO: VIBEKE TOFT

Så faldt Barnets Reform på plads. I næsten halvandet år har arbejdet med reformen fyldt meget – også her i huset, hvor vi har fulgt det tæt. Derfor havde vi også en del forventninger til indholdet af reformen. For intentionerne om at sætte barnets tarv øverst, sikre dets rettigheder og skærpe omgivelsernes forpligtelser til at råbe op, når et barn mistrives, synes vi er rigtige.

Overordnet synes vi da også, at aftalen indeholder en række gode præciseringer i forbindelse med indsatsen over for udsatte børn og unge. Men intentionerne er ikke blevet fulgt op af reel vilje, når det handler om at få finansieringen til at hænge sammen. De udsatte børn skal stadig konkurrere om ressourcerne med børnehaverne, skolerne og så videre. Det, synes jeg, er uanstændigt, for vi ved, at den konkurrence betyder lovstridige afgørelser, hvor det ikke er fagligheden, men økonomien, der afgør, hvilket tilbud der gives.

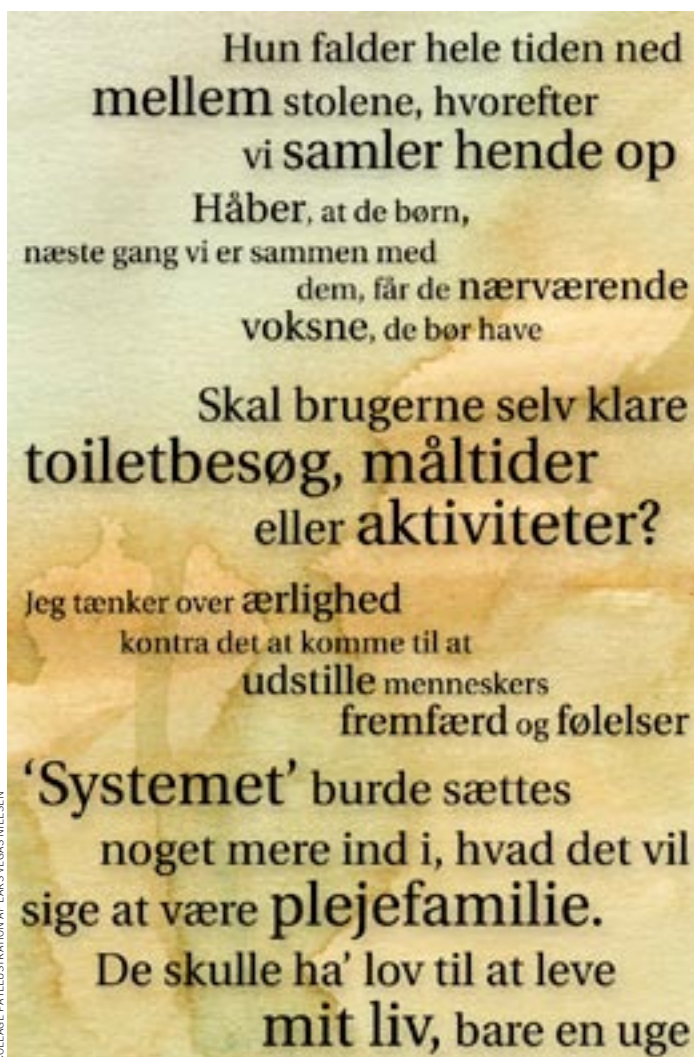
Undervejs i arbejdet med reformen er vi blevet hørt og har fået sat vores solide aftryk. Ligesom vi løbende har blandet os i den debat, reformarbejdet har medført. I en efterfølgende radiodebat med Karen Ellemann fik jeg mulighed for at pege på et af de steder, hvor jeg synes, reformen burde have været mere vidtgående: Det ville have klædt regeringen at sætte handling bag ordene, når man nu vil fokusere mere på familiepleje. Det giver ikke mening, at regeringen ikke vil tage det fulde ansvar og sikre ordentlige arbejdsforhold for familieplejerne med kommunal ansættelse.

Men vi hilser den mulighed for kommunale familieplejere, der ligger i reformen, velkommen, ligesom jeg er glad for, at vores krav om øget adgang til supervision og uddannelse er blevet hørt. Vi vil nu invitere KL til et samarbejde om de muligheder, der ligger i den nye aftale – sådan at vi sammen kan punktere myten om, at der er en modsætning imellem ansættelsen af familieplejere og deres engagement og hjerteblod. Den invitation håber jeg, KL tager imod.

Vi har arbejdet hårdt for, at der ikke via Barnets Reform skulle ske en dæmonisering af døgninstitutionerne, så det kom til at hedde sig, at de ikke kan skabe tilknytning, ro og stabilitet for børnene. Danske døgninstitutioner er netop kendetegnet ved deres relationsarbejde. Det viser den europæiske forskning også. Så jeg er glad for, at det understreges i Barnets Reform, at der skal findes det fagligt bedste tilbud til det enkelte barn. Vi vil nøje følge, at reformen ikke bruges til skjulte besparelser ved at vælge billige, men fagligt forkerte løsninger.

Jeg er glad for, at Socialdemokraterne, SF og Det Radikale Venstre alle har tilkendegivet, at dette kunne var 1. akt, og at der vil ske betydelige ændringer med en ny regering – blandt andet i forhold til finansiering af området og forholdene for familieplejerne.

INDHOLD

04 KÆRE POLITIKER

Hvad vil du fortælle din lokalpolitiker om dit arbejde og dit arbejdsliv? Sådan lød oplægget, da Socialpædagogen bad læserne om at skrive dagbog i uge 41. I dette nummer bringer vi ti dagbøger, der beskriver ti meget forskellige arbejdsdage – fra arbejdet med prostituerede i Reden i Århus til en plejemors kamp for at få hverdagen med en infantil autistisk pige til at hænge sammen med hensynet til egen familie – og sig selv. Fra overvejelserne om, hvordan man viser, at man virkelig vil beboerne til diskussionen om, hvor man dog skal spare de seks procent, man er blevet pålagt. Det er ti beretninger om kaos og krav, masser af praktiske opgaver og hensyn, der skal tages – men også om stor arbejdsglæde og vilje til at få tingene til at fungere og til at gøre en forskel.

04 Ti socialpædagoger skriver dagbog**24 UNGDOMSBOLIGER TIL HANDICAPPEDE**

Hvor skal Magnus og Jonas bo, når de om nogen år skal flytte hjemmefra? Der er nemlig udpræget mangel på tidssvarende boliger, viser blandt en undersøgelse fra Socialpædagogerne. Derfor har deres forældre taget sagen i egen hånd og vil bygge et kollektiv til unge med multiple handicap.

FOTO: KIBT JOHANSEN

24 Drømmen om kollektivet**28 SOCIALPOLITIK**
Barnets Reform får en blandet modtagelse**29 KOMMUNALVALG**
Tag en film – og lad den vandre**30 GENERALFORSAMLING**
STORKØBENHAVN
Lodtrækning måtte afgøre kampvalg**32 SYNSPUNKT**
Barnets Reform må ikke kvæle døgninstitutionerne**35 DEBAT**

KÆRE POLITIKER

Hun falder hele tiden ned mellem stolene, hvorefter vi samler hende op

Dagbog af Ann-Louise Wohler, Reden i Århus
Illustration: Allan Stockholm

Jeg arbejder som socialpædagog i KFUK's sociale arbejde Reden i Århus. Reden er et døgnåbent værested for kvinder i en svær livssituation, oftest med misbrug og prostitutionsproblematikker. Vi har et nathjem med otte pladser samt det, vi kalder 'Dag-Reden'. Her kan kvinderne få råd og vejledning, gratis mad, omsorg, gratis kanyler samt kondomer. Reden Århus er et helle, et frirum fra gadens rå miljø. Flere af kvinderne anser Reden Århus som deres nærmeste netværk.

Bib bib bib lyder det, da jeg lidt søvning åbner døren og møder ind på Dag-Reden. Klokken er 07.40, og alarmen går i gang. Mærkeligt tænker jeg, jeg havde jo slået den fra. Jeg skynder mig til telefonen og får afblæst alarmen, inden politiet ankommer. Jeg lægger på, og straks går alarmen i gang igen – der er telefonfejl...

Da den er ordnet, kan jeg gå over på nathjemmet lige ved siden, her får jeg hurtigt overlap fra den vågne nattevagt, jeg tager lidt kaffe. Natten har været rolig, dog fik vi besøg af en 14-årig – meget sent og noget beruset. Den unge pige blev ikke lukket ind, da vi er for voksne 18+. Jeg tænker, vi må gøre noget, vi må kontakte de opsøgende medarbejdere på gadeplan. Jeg får en mærkelig smag i munden – kunne vi have gjort det anderledes?

Jeg går ind på værelserne, hvor kvinderne sover. En voldsom lugt rammer mig hver gang, jeg åbner en dør, en lugt af røg, sure tæer, alkohol, en lugt af mennesker i nød. På det ene værelse er en ung kvinde med sin hund. Den knurrer, da jeg træder ind, passer på sin herre.

Langsomt begynder kvinderne at vågne. En med kvalme, en med voldsomme abstinenser. En skal ringe til lægen, en skal kaste op, en skal i bad, en skal have sit Metadon, en vil køres på klinikken for at få udleveret medicin. Telefonen ringer, jeg tænker, at det er en sygemelding, men det er en kvinde, der bare lige vil sige godmorgen.

Lidt efter lidt kommer alle op, får lidt mad og kaffe. Vi lukker nathjemmet, det blæser og er koldt. Jeg går på Dag-Reden hvor vi starter med morgenmøde kl. 09.00. Reden har lukket nu og de næste to timer. Kvinderne sidder imens i vores gård og venter på, at vi åbner igen.

Der møder mere personale ind nu: En socialrådgiver, en autodidakt værestedsmedarbejder, vores leder samt en pædagogisk praktikant. Til morgenmødet vender vi dilemmaet med den unge pige fra i nat. Vi bliver enige om at ringe til Drivremmen (opsøgende rådgivning for udsatte unge, red.) og oplyse dem om hændelsen.

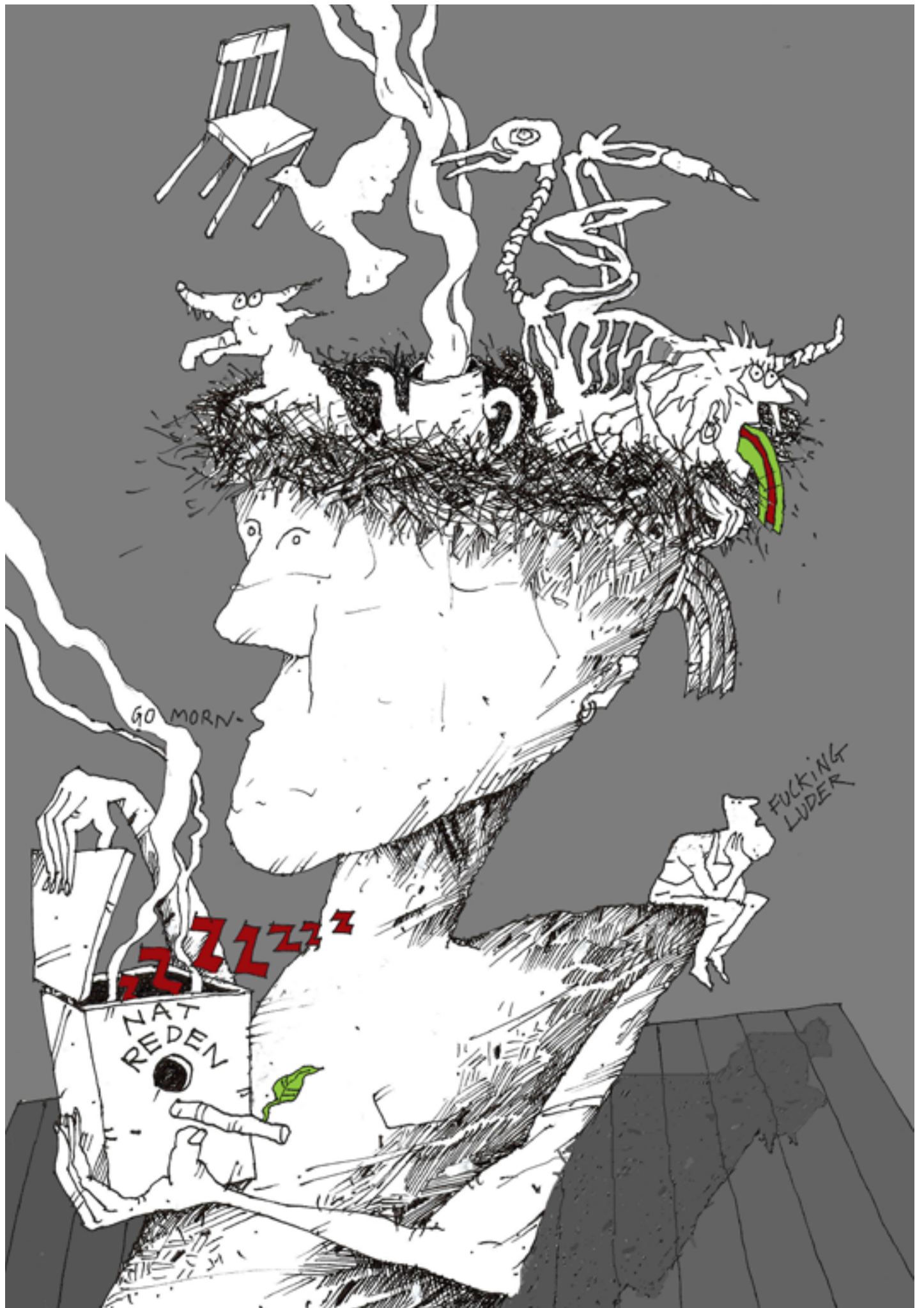
Næste punkt er en kvinde, der gennem 12 år dagligt er kommet på Reden, og tiltagende er blevet meget dårligere. Hendes misbrug er styrende, og det er tydeligt, hun nærmer sig den sidste tid. Kvinden har et hjem, men er for traumatiseret og angst til at opholde sig der. Vi forsøger på andet år at arbejde på et andet tilbud. Kvinden er fysisk, psykisk og efterhånden også socialt handicappet.

Jeg bliver frustreret, fordi der bare ikke findes noget tilbud, hun kan profitere af, hun falder hele tiden ned mellem stolene, hvorefter vi samler hende op. Jeg må da gøre noget, tænker jeg.

Det banker på døren, jeg åbner. Det er en 46-årig kvinde, der hoster og spørger, om hun ikke må komme ind og ligge på sofaen. Jeg siger ja, for det er tydeligt for mig, at kvinden har en lungebetændelse.

Kl. 11.00 åbner vi på Dag-Reden. Stille kommer kvinderne ind, vi har smurt mad og lavet frisk kaffe og the. Nogle nærmest løber over i sofaen og

GO MORN-

ZZZZZZ

NAT REDEEN

FUCKING
LUDER

sengen for at være sikre på en god og blød plads. Jeg er flere gange henne og tjekke vejtrækningen på kvinden med lungebetændelsen. Synes, hun ser voksagtig, nærmest død, ud. Vi tilkalder en læge, som konstaterer lungebetændelse.

Jeg undrer mig over, at lægen kun giver hånd til mig som personale. Jeg undrer mig over, at lægen kun ser på mig, når han taler.

Lægen går igen, og grådkvalt fortæller kvinden mig, at hun netop blev mindet om, at hun bare er en skide junkie.

Det ringer på bagdøren, udenfor står en mand og beder desperat om et sæt kanyler. Han ryster og sveder. Øjnene er stirrende, han mangler tænder og næsen er brækket. Jeg må fortælle ham endnu engang, at vi ikke længere udleverer fixeudstyr til mænd grundet de mange naboklager. Han bander og siger, at han altid rydder op efter sig selv.

Jeg tænker, at Reden må gøre opmærksom på, at automaten med fixeudstyr i Klostergade ikke fungerer optimalt. Jeg får ondt af mændene.

Vi spiser frokost, det er hyggeligt, stemningen er god.

En kvinde bliver mindet på reglen om, at hendes hund skal være ved hende hele tiden. Kvinden bliver meget aggressiv, smider en kniv gennem rummet, smadrer glasset med mælk og går ud i gården til hunden. Jeg går efter, her kaster hun med en metalkasse fyldt med ejendele. Min kollega beder hende gå og komme igen om to dage, hvorefter det slår klik for kvinden. Hun vælter døren op til den rolige stue, tager en stol, som kastes gennem lokalet. Vi aktiverer vores overfaldsalarmer.

Den kastede stol smadrer en loftlampe samt et gammel skab med glaslåger. Det hele går meget hurtigt. En kande er væltet, så saftvand drypper fra bordet.

En kvinde ligger forskrækket i en seng og spørger forsigtigt, om hun skal hjælpe med at rydde op. Jeg siger, hun skal ligge stille, da der er smadret glas overalt. Glemmer at sige tak, fordi hun ville hjælpe, øv, tænker jeg, jeg må samle op på hende senere.

Personalet samles på kontoret, hvor vi får snakket episoden igennem. Især er vi bekymrede for vores praktikant, men hun har det heldigvis okay.

Jeg tænker på, hvorfor kvinden mon blev så sur og aggressiv. Vi taler om det på kontoret. Kvinden

har ikke andre på denne jord end os på Reden – alle omkring hende er væk. Måske skaber den tætte relation en følelse i hende, hvor hun føler, at på Reden må hun gerne vise sin frustration. Vi ser det ofte som en del af arbejdet, at her er kvinderne trygge, her føler de sig hjemme, og hjemme viser man de ægte følelser.

Jeg får talt med de kvinder, der var i stuen, og som alle blev meget forskrækkede.

Der er stille nu på hele Reden, kvinderne sover eller ser tv, kun telefonen ringer en gang i mellem. En økonomisk sagsbehandler, en journalist, nogle 8. klasses elever, der har gruppearbejde om prostitution.

En kvinde ringer glad, blot for at fortælle, at hun har vasket tøj i dag. Vi taler meget i telefon, tænker jeg, rart at der er så mange, som finder Redens arbejde så spændende, at de ønsker vores kommentar og mening med.

Nogle bygningsarbejdere går forbi uden for vores vinduer, de råber højt 'fucking ludere', de griner og går videre. Jeg ryster på hovedet.

Jeg finder vores bilnøgle og begiver mig af sted til Skejby Sygehus, hvor en kvinde er indlagt med en alvorlig infektion i hele kroppen. Hun bliver glad for besøget, og vi giver hinanden et stort kram. Vi taler om løst og fast. Jeg lover at tage kontakt til hendes misbrugsbehandler, få talt med Kriminalforsorgen, ringe til hendes mor samt at tage et brev med til hendes kæreste. Jeg kører mod Reden igen, tænker på, at det da i grunden er rigtig mange evner og ressourcer, denne kvinde har. Jeg smiler og håber på, at hun vælger en anden vej end stofferne. Håber på, at hun bliver 31 år.

Jeg låser døren op og kommer ind i gangen på Reden. Jeg hører en høj latter inde fra kontoret, der er stille i stuen, og personalet sidder på kontoret. Min kollega fortæller en sjov historie, og vi griner alle. Jeg skriver dagbog og NB-bog, krydser af i bogen, hvor vi noterer, hvor mange besøgende, der er dagligt. I dag rundede vi 16 kvinder og fem opkald samt to besøg ud af huset, alle kvinder i en svær livssituation.

Jeg tager bussen hjem, kører forbi Klostervej. Kigger på de mange skæbner. Glæder mig dybt over at Århus har Reden, glæder mig over, at vores kvinder ikke dagligt skal stå på Klostervej.

Glæder mig over livet. ■

Håber, at de børn, næste gang vi er sammen med dem, får de nærværende voksne, de bør have

Dagbog af Nina Jørgensen, Stursagergården, Viby J
Illustration: Rasmus Meisler / Spilidaftid

Så blev det mandag med et brag. Efter en rolig weekend med lidt Asti, gode venner og en meeeget afslappende søndag, viste mandag sig at blive noget ganske andet.

Jeg møder kl. 14.30 på mit arbejde, som jeg er super glad for. Efter at have sagt op i vuggestuen på grund af nedskæringer, har jeg nu fundet min rette hylde på en aflastningsinstitution for børn og unge med forskellige handicaps.

Klart er nogle dage bedre end andre, men selv efter sådan en mandag som denne, er jeg glad for mit arbejde. Selv på de svære dage får man smil og gode bemærkninger og har følelsen af, at man er med til at gøre dagen god for vores børn og unge. Dertil kommer, at vi er en stor hjælp for deres forældre, som trænger til den aflastning, vi giver dem.

Men tilbage til mandagen:

Jeg bliver som det første mødt af en småtøstet afdelingsleder, der liiige skal spille noget musik for mig, som hans band har lavet.

Vi sidder og rocker lidt, inden det er tid til overlap med dagvagten, hvor de eventuelle vigtige informationer gives. Vores super dygtige studerende kommer også, og vi skal arbejde sammen med en vikar.

Denne aften skal vi 'låne' et barn fra den anden afdeling, så alt i alt kommer der syv børn til os tre voksne. Der er en ok normering i aften i forhold

til, hvad der nogle gange kan være. Vores normering hedder som udgangspunkt tre voksne (det være sig pædagoger, vikarer eller medhjælpere) til otte børn.

Vores børn har meget forskellige funktionsniveauer, så det siger sig selv, at tre voksne til otte kørestolsbrugere, eller andre ressourcekrævende børn, er en del hårdere end tre til otte super 'dygtige' og selvhjulpne børn.

Ledelsen og vagtplanlæggerne gør et godt stykke arbejde for at tilrettelægge dagene, så de bliver bedst mulige. Men da de er underlagt såvel økonomiske rammer som forældrenes ønsker, er det ofte meget svært at få det mest optimale. Dertil kommer, at børnene, ligesom alle andre, har både gode og dårlige dage, og uanset hvilket humør de er i, så har de krav på at have nogle voksne, der er nærværende og engagerede.

Børnene ankommer lidt efter lidt og bliver modtaget af mig og min kollega. Vi hører, om deres dag har været god, og om der er sket noget, vi skal vide fra skolen eller SFO.

Kl. 16 er vores vikar endnu ikke kommet, og jeg ringer uden held til ham. På dette tidspunkt er det umuligt at få en anden vikar, så min kollega og jeg stikker hovederne sammen og forsøger at strukturere os ud af situationen.

Grundet mange ressourcekrævende børn kan vi ikke få hjælp af den anden afdeling denne aften.

Aftensmaden starter lettere kaotisk med, at børnene skal guides til bordet og have en siddeplads. Nogle sidemakkere fungerer bedre end andre denne dag, og X finder hurtigt ud af, at han kan

drille Y, som er ti år ældre end ham, men som er rigtig sjov at drille, fordi hun bliver så sur. Efter lidt tid vi får ro på truppen og aftensmåltidet går fint.

Så følger to hektiske timer, hvor der skal bades, snakkes, igangsættes aktiviteter for dem, der ikke selv kan det, findes tøj til dagen efter, udredes konflikter (jep, man kan nemlig sagtens drille også efter maden), gives ekstra væske, skiftes bleer og ja, jeg ku' blive ved.

Heldigvis er min kollega og jeg ubevidst enige om, at det her klares med humor, ro på og en sørens masse tålmodighed, for netop sådan nogle dage er hårde, hvis man ikke kan det.

Denne aften er der flest teenagere, og det kan godt give lidt ekstra følelsesudbrud – og det sker da også denne aften. B er 18 år, men langt fra alderssvarende. Hun vil enormt gerne have voksenkontakt hele tiden og er meget snakkende og ikke så god til selv at finde på en aktivitet udover at snakke med de voksne.

Det siger sig selv, at på sådan en travl aften er det meget svært hele tiden at være nærværende og opfylde hendes behov.

Hun sidder i kørestol og 'kan følge efter en, når man suser forbi', hvilket hun også gør denne aften. Jeg forsøger nogle gange at hjælpe hende med at komme i gang med en aktivitet, men lige så snart jeg er nødt til at gå videre og hjælpe et andet barn, er hendes fokus på aktiviteten også væk.

Det er sådan situationer, hvor man kan mærke, at den dårlige samvittighed viser sig, idet man godt ved, hvad der bør gøres, men muligheden ikke er der. Derfor beslutter vi, at B får et aftenbad, når de andre er kommet i seng, så hun har mulighed for at få fortalt alt det, hun har på hjerte, og så hun ikke føler sig overset denne dag. Det vil så betyde, at den anden kollega skal rende lidt

stærkere med de praktiske ting, men det er vi enige om, vi gerne vil.

Skæbnen vil så, at en forælder ringer, mens jeg ordner det praktiske.

En stor del af vores arbejde er at snakke med forældre, idet institutionens primære opgave i bund og grund er at aflaste dem. Forældrene til vores børn har det rigtig svært, og nogle af dem så svært, at blot noget mistet tøj kan vælte læsset på en dårlig dag. Derfor skal vi ofte ligge øre til knap så 'pæne ting', trøste, berolige og komme med gode råd og forslag.

Denne mor har en del bekymringer over sin søn, og jeg kan høre på hende, hun har brug for at snakke. Hendes søn har været her et stykke tid og trives rigtig godt med stedet og er tryk ved de voksne. Dog er moren ikke helt tryk endnu og har nogle gange 'skældt os ud' for ikke at mandsop-dække hendes søn, miste en strømpe og deslige.

Denne gang er det dog for at lette sit hjerte – hvilket jeg gerne skal indrømme, jeg er glad for, for efter sådan en dag kræver det en del overskud at tage imod bebrejdelser. Jeg lytter, og hun får luft og ringer af.

Mig videre i teksten, og min kollega har imens fået lagt en glad B i seng. Vi sætter os ned på hver sin stol, kigger på hinanden og griner... Sikke en aften. Vi er fuldstændig færdige og meget, meget trætte. Bliver hurtigt enige om, at det er sådan nogle dage, man ikke skal have for mange af, for så bliver man udbændt.

Alt i alt synes vi, at vi har klaret det godt under de vilkår, vi havde den aften. Børnene fik mad, bad og andre basale behov opfyldt – meeeen vi er også enige om, at vi håber, at de børn, næste gang vi er sammen med dem, får bedre muligheder for at få de nærværende voksne, de bør have... ■

Skal brugerne selv klare toiletbesøg, måltider eller aktiviteter?

Dagbog af Sidsel Marie Nielsen, Aktivitetscentret, Ikast-Brande Kommune. Illustration: Lars Vegas Nielsen

Det er dagen derpå – dagen efter at vi i samlet flok har fået at vide, at vi på Aktivitetscentret skal spare seks procent – tre procent fra i år og tre procent fra næste år.

I år har vi sparet på engangsbeløb. Det er åbentbart som at tisse i bukserne – dejlig varmt først, men nu er det iskoldt! Derfor skal vi også finde de tre procent igen sammen med de 'nye' tre procent.

Der er gået mange tanker igennem hovedet, siden vi fik beskeden. Forslaget lyder på, at penge skal spares på lønkontoen. Det svarer til ca. 24 timer pr. uge eller ca. 200.000 kr.

Vi er alle frustrerede. Hvorfor er det, at vi inden for pædagogfaget er så gode til at sige ja og amen, når der kommer nedskæringer? Vi finder os i det, og så løber vi bare lidt hurtigere i hverdagen, for det skal jo ikke gå ud over vores brugere, så giver vi hellere lidt mere af os selv.

En kollega foreslår, at vi finder pengene ved at sælge brugerne stole og borde, så de må sidde på gulvet, når de er på arbejde. Det må da kaldes serviceforringelse, og mon ikke politikerne vil reagere på billeder af brugere, der sidder på gulvet, fremfor utilfredse personaler, som er nødt til at løbe endnu hurtigere i hverdagen?

Der kom også mange andre gode forslag på bordet – bølgerne gik højt rundt om bordet mandag eftermiddag.

Men nu er det tirsdag, og en ny dag sammen med brugerne skal begynde. Vi møder ind som sædvanligt. Vi bliver enige om at mødes samme eftermiddag for at snakke nye ideer og muligheder igennem.

Vi møder brugerne næsten som vi plejer. Energieniveauet er ikke helt så højt, som det ellers er, men dagsprogrammet overholdes på bedst mulige måde.

Der fokuseres *ikke* på de tre handleplaner, som skal laves inden ugen er omme. Hjernens kører på højtryk for at finde muligheder, så sparerunden ikke skal ramme vores lønkroner.

Jeg er stolt af at være på en arbejdsplads, hvor hovedparten af personalet er ansat på 37 timer. Det er værd at kæmpe for.

Brugernes arbejdsdag slutter, og personalet mødes som aftalt. På dette møde deltager områdelederen for at informere os om, at vi SKAL spare de seks procent på vores lønkonto – vi SKAL nednormeres.

Stemningen rundt om bordet er dalende. De fleste af vores forslag – såsom afflysning af et forældre- og pårørendearrangement, Skovbjerg-fest og motion, brugerne skiture med bo-grupperne og diverse arrangementer sammen med brugerne – falder fuldstændig til jorden.

Grunden til, at vi bliver informeret om nednormeringen pr. 1. januar 2010 på nuværende tidspunkt er, at vi selv kan være med til at bestemme, hvorledes timerne skal spares.

Frustrationen vokser. En kollega spørger ind til denne nednormering, og om der følger en plan med, hvor politikernes serviceforringelse beskrives. Det er jo let at kalde det en serviceforringelse, men hvad er det i det daglige, vi så ikke skal lave?

Skal vores dokumentation i form af skriftligt materiale såsom dagsprogrammer, støttesystemer, metodeplaner eller ugeplaner droppes? Skal vi ikke lave de lovmæssige handleplaner? Skal brugerne selv klare toiletbesøg, måltider eller aktiviteter? Hvad forestiller politikerne sig egentlig?

Når så frustrationen over nednormeringen er en kendsgerning, skal vi vel diskutere, hvorledes den udformes i dagligdagen. Altså flere brugere pr. personale. Skal vi til at tænke i medicinering af brugerne for at undgå konflikter og magtanvendelser i det daglige?

For at gennemføre nednormeringen/serviceforringelsen i det daglige skal der skæres i vores timer. Vi skal blive enige om, hvordan vi vil skæres. Er det solidarisk? Hytter hver mand sine timer? Hvordan pokker kommer det til at gå?

Vi bliver jo hver især frustrerede over forskellige forslag og argumenter, fordi de kan ramme os selv temmelig hårdt. Skal barselsvikaren gå fra 37 til 36 timer, så hun kun kan få understøttelse op til de 36 timer, når vikariatet slutter?

Det rammer altså ikke kun nu, men også fremadrettet.

'Av det gør ondt, det er lige der, ikke røre, kan du så la' vær'...' ■

Jan Vagn K. Oct. 2009

Jeg tænker over ærlighed kontra det at komme til at udstille menneskers fremfærd og følelser

Dagbog af Gitte Vedel Braaby, Region Syddanmark
Illustration: Peter Hermann

På mit arbejde snakker vi tit om, hvor meget pædagogisk arbejde vi får lavet i dagligdagen, samt hvor meget vi får snakket og reflekteret over os selv og hinanden. Da jeg så opfordringen i Socialpædagogen til at skrive dagbog for en dag, bestemte jeg mig for at prøve det. Jeg havde på forhånd valgt datoen, jeg fortalte ikke mine kollegaer noget, hvis det nu ville påvirke vores 'snak' og arbejde i løbet af arbejdsdagen. Efterfølgende kan jeg se, at det vist er en meget typisk dag på min arbejdsplads – og egentlig er jeg meget godt tilfreds. Vi reflekterer, over os selv – for at udvikle os selv og hinanden, forhåbentlig til gavn for beboerne.

Men her er min dagbog den 5. oktober 2009:

4.45 – vækkeuret ringer, sover rigtig dårligt, når det er mig der møder på afdelingen først og afløser nattevagten! Nattevagten sidder i køkkenet – der har været roligt hele natten, ingen har været oppe! Tjekker hurtigt computeren og registreringsskemaer, for at se, om der er sket noget eller om der er specielle hensyn, jeg skal forholde mig til.

Klokken er nu 6.20, John skal hjælpes i bad. Han er vågen, det går nemt med at komme på badeværelset. Jeg overvejer om det er mig, der har

ændret adfærd? Før var det til tider meget svært at komme på badeværelset – måske var det min usikkerhed, han spejlede? Tænker derefter: Eller måske er vi bare inde i en god periode? Hvem ved, tolkninger, tolkninger og...

Hører nu dørklokken, de to næste kollegaer møder. Finder kalenderen frem, sammen sætter vi os og planlægger hvem af os, der skal lave de forskellige opgaver i løbet af dagen. Kalenderen er ikke overtegnet – så opgaverne skal ikke planlægges minutøst. Vi snakker om weekenden – hvor jeg har haft vagt lørdag og søndag.

Ret hurtigt rejser vi os. Jeg hjælper Jette i bad, hun er stået op, tænker samtidig, at Jette kan mange ting selv, hvis jeg guider tydeligt – samtidig overvejer jeg, hvor god jeg egentlig er til at 'sidde på mine hænder' – jeg tænker på, hvad mine kollegaer gør, når de hjælper Jette.

Går i køkkenet, det er mig, der står for morgenmad og medicin i dag. En efter en – efterhånden som de enkelte beboere har været i bad, kommer de ud i køkkenet og spiser deres morgenmad.

Efter morgenmaden hjælper vi beboerne med at få tasker pakket og finde overtøj, nogle skal med bussen på arbejde, andre går. En beboer er hjemme efter sin operation, hun bliver hjulpet i gang med sit broderi.

Nu skal huset ordnes, og der skal hentes penge og papirer på administrationen. Først får vi en kop kaffe, klokken er halv ti – vi sidder og snakker om etik, og om hvor vigtigt det er både at være fysisk

og psykisk tilstede, når vi er på arbejde. Vores beboergruppe reagerer med det samme, hvis vi ikke er 'tilstede'.

Vores afdelingsleder kommer, sætter sig og deltager i snakken – vi fortæller hver især om oplevelser eller episoder, hvor vi kan se, at beboerne har reageret på vores adfærd.

Samtidig fortæller en kollega om et kursus, hun engang har deltaget i, hvor kursuslederen havde sagt, at negativitet, dårligt humør og psykisk fravær skulle hænges på en knage uden for hegnet i den børnehaven, hvor hun på daværende tidspunkt arbejdede.

Synes det er en rigtig god tanke og fin betragtning, men lidt efter bliver jeg ramt af mig selv, og tænker tanken lidt længere... Jeg synes jo det er rigtigt, men samtidig tænker jeg: Hvad gør man så? Og hvordan ville jeg reagere hvis min kollega ringede og sagde: 'Jeg kommer ikke i dag, jeg er sådan lidt småsur' Hmm – ideologien er fin, men tror alligevel, at jeg også selv ville blive lidt småsur, hvis min tid så skulle bruges til at finde en vikar.

Alle 'skal gøres'-tingene bliver gjort – vasketøj, ordne værelser osv. – og så kommer turen til pengeskasserne. Jeg er ikke nogen haj til det, derfor får jeg min kollega til at hjælpe mig!! Tænker bagefter – bare vi har gjort det rigtigt.

Telefonen ringer nogle gange i løbet af formiddagen. De ringer fra Jettes arbejde og siger, at hun kommer hjem til middag fordi hun er så træt.

De første begynder at komme hjem nu hvor klokken er 11.45 – i alt fire beboere. De spiser frokost efterhånden som de kommer ind af døren.

Jette vil gerne i seng – så det får hun hjælp til.

En enkelt beboer skal afsted igen og får hjælp til det.

En håndværker kommer for at reparere en lås. Han vil gerne have den gamle lås, som altså

af en eller anden årsag er pillet ud. Jeg aner ikke hvorfor, og kan ikke finde den.

12.45. Vi bliver ringet op – om vi vil hente Per, han vil ikke være på arbejdet mere. En kollega og jeg henter ham! Tænker, at det er mærkeligt. Det er ikke sket før, ikke mens jeg har været ansat – tænker om der er sket noget, noget som måske gør ham utryg? Jeg tolker igen!

Tilbage i huset. Snakker fortroligt med mine kollegaer – tænker, at det er dejligt at kunne vende nogle tanker med dem, det letter.

Klokken er 13, og min ene kollega har fri nu. Jeg hjælper Per, mens min anden kollega gør klar til overlap. Der laves kaffe, det sidste vasketøj ordnes, og vasketøj kommer retur fra vaskeri, dette lægges delvis på plads.

Mens jeg hjælper Per, tænker jeg på, hvorfor han reagerede sådan på sit arbejde, men han kan jo også være småsur eller have 'glemt at hænge' alt det negative udenfor! Skriver bagefter en mail til hans kontakteam og orienterer om forløbet.

Lidt i to kommer de to næste kollegaer, vi fortæller om dagens begivenheder, hvem der er hjemme, hvem der sover og så videre.

Klokken 14 kører jeg hjem. I bilen tænker jeg på personalemødet på onsdag, og hvilke punkter jeg selv har skrevet på dagsordenen. Jeg tænker over, hvad der er god etik, når der skrives og læses på bostedsystemet – jeg tænker over ærlighed kontra det at komme til at udstille menneskers fremfærd og følelser.

Jeg parkerer ved børnehaven. Min søn har set mig, han sidder i et træ! Han råber: 'Hej mor' og vifter med en kæp. Min arbejdsdag er slut. ■

Navnene på de personer, der optræder i dagbogen, er ændret.

'Systemet' burde sættes noget mere ind i, hvad det vil sige at være plejefamilie. De skulle ha' lov til at leve mit liv, bare en uge

Dagbog af Ingeborg Christensen, familieplejer
Illustration: Gitte Skov

Klokken er 5.30, og mit vækkeur ringer. Jeg står op, lister ud på badeværelset og gør mig klar til en ny dag som plejemor. Det er tirsdag, og Maria skal med bussen til SFO kl. 6.10. Maria er 10 år, infantil autist og svært retarderet og hun blev anbragt, da hun var syv måneder. Alt skal være 'som det plejer', så da jeg er klar selv, pakker jeg skoletaske, tænder for min radio – Maria vågner langsomt til de vanlige lyde – og laver kaffe, dækker morgenbord og lister ind til Maria.

Hun skal lige nusses lidt og står så glad op. Ud på toilettet, ren ble, en varm vaskeklud diverse steder og en meget hurtig tandbørstning (da det eventuelt kan starte en konflikt), tøj på, ud i gangen og i fodtøj og jakke.

Som regel passer tiden, så vi går direkte ud til bussen – Maria spiser morgenmad i SFO'en. Altid en glad chauffør, som modtager os, ind og spændes i sikkerhedsselen og 'ha' en god dag' – vinker og går ind til resten af familien, som nu gerne må komme frem.

Hvis 'de andre' er oppe om morgenen, vil det nemlig ødelægge hele Marias dag, for så er det ikke 'som det plejer' – og dét er hele hendes liv...

Vi spiser morgenmad, Henrik kører på arbejde kl. 6.55, og jeg kalder på vores egen søn, Jonas på

12 år. Han kommer op og i bad, spiser sin morgenmad, og imens spørger han mig om sin dag og spørger også lidt til min.

Jeg fortæller ham, at jeg skal have et møde med Anne, kuratoren fra Kommunen, som har anbragt Maria for 10 år siden. Jonas spørger ind til mødet, for vi har ikke haft aflastning til Maria siden juli. Hun har ellers været i aflastning på det samme sted siden august 2003, men pludselig meddelte de – midt i vores sommerferie – at de ikke magter hende mere.

At vi ikke har haft aflastning i tre måneder, har stor betydning for Jonas. Det betyder, at vi pludselig *ingenting* kan sammen mere bare os, for vi har ikke fri mere.

Så Jonas ved godt, at det, at Anne kommer, enten kan betyde, at vi fortsætter *uden* fridage, eller det kan komme til at betyde, at vi igen har fri hver anden weekend.

Jeg ved godt, hvad han håber – og alligevel tildeler jeg ham i tankerne en af mine utallige guldmedaljer, fordi han er så fleksibel, som han er omkring Maria.

Jonas bliver klar, og jeg vinker til ham, da han kører på sin cykel. Går ind og begynder at bage boller, rydder op og væk, så her er 'pænt' til Anne kommer.

Tænk undervejs igen for tusinde gang: Bare der snart sker noget! Hvor mange i dagens Danmark ville arbejde 'gratis' i nu tre måneder – endda uden at få den store tak for det? Anne sæt-

ter ganske vist meget stor pris på vores arbejde, og fortæller det også. Men selvom Kommunen sparer en masse penge, når Maria ikke kommer på aflastning mere, så skal vi sandelig ikke tro, at der af den grund kommer flere penge i vores lønningspose, selvom vi nu *er på non stop*.

Kommunen har ikke nogen aflastningsfamilie til os, så vi har selv prøvet at finde nogen, men det bliver nogle hovsa-løsninger, som alligevel ikke giver mig fri. Det vil jeg snakke med Anne om i dag. Prøve at beskrive, hvad det gør ved os ikke at have fri.

Jeg glæder mig altid til Anne kommer, for hun er god til at lytte og komme med gode input – og man skal jo lige huske, at det ikke er Anne, som sidder på 'lønningerne'.

'Systemet' burde bare sættes noget mere ind i, hvad det vil sige, at være plejefamilie, tænker jeg, mens jeg former boller. De skulle ha' lov til at leve mit liv bare en uge – mon nogen vil bytte?

Jeg tror det ikke, for nu har jeg har oplevet, hvor svært det er bare at finde barnepiger til Maria. Det er jo ikke hvem som helst, der vil made et barn på 10 år, skifte ble med både stort og småt, blive revet til blods af hende som 'tak for hjælpen' og blive råbt af med lyde, når hun ikke bliver forstået (hun har ikke sprog). Så nej, barnepigerne står ikke i kø...

Anne ved det godt, tænker jeg, og sætter kaffen over – jeg har bare brug for lidt ros. Tror det kommer i dag.

Kommer pludselig i tanke om, at jeg ikke hørte fra det forhåbentligt kommende aflastningssted i går. Jeg ringede ellers til dem for at høre, hvor Maria stod på ventelisten.

Præcis kl. 9 er jeg klar med nybagte boller, kaffe og diverse tilbehør, pæn i tøjet og et ryddeligt hus og fem minutter senere kommer Anne. Dejligt at se hende og få snakket.

Jeg fortæller, at jeg har ringet til aflastningsstedet, og at vi med møje og besvær fik Henriks 50 års fødselsdag til at hænge sammen ved at få familien til at tage Maria, mens vi 'omrokerede' vores hus: Vi havde inviteret 70 mennesker for en måned siden i håb om, at *nu* ville vi da have aflastning. Hendes primær-pædagog tog hende med hjem fra skole indtil kl. 20 den dag, Henrik havde fødselsdag, og kom så her med hende. Maria var så med til fødselsdag i en times tid, indtil hun ikke magtede mere og blev lagt i seng. Sammen knoklede vi om torsdagen, for at huset var ryddet igen, til Maria kom hjem fra skole. Jeg fortalte også, at vi havde fået samme pædagog til at passe Maria her i vores hus om søndagen, hvor vores barnebarn havde fødselsdag.

Anne sætter stor pris på, at vi får tingene til at hænge sammen for Marias skyld, og hun ved godt,

at det er en sejtækker for familien. Vi snakker om, hvad pokker vi skal gøre, for nu bliver der altså nødt til at ske noget. Vi sidder og vender diverse muligheder med forskellige venner og familie, da telefonen ringer...

Det er aflastningsstedet, og jeg får mig en god snak med dem – og dog: Den munder ud i, at jeg får at vide, at Maria står som nummer fem på ventelisten til stor støtte, og at der kan gå fra tre måneder til op til et år, inden hun kommer ind... Der røg min sidste optimisme – godt Anne var her, for ellers tror jeg, at jeg havde stortudet...

Men nu skal der altså ske noget, for så længe kan vi ikke klare uden aflastning. Anne og jeg aftaler, at vi – igen igen – skal overveje, hvad vi vil, og så kontakte hende. Vi planlægger desuden de næste samvær med Marias forældre, for dem har vi så også fået pålagt igen. Næste dato til møde med Anne bliver også valgt.

Hun kører, jeg rydder op og får mig en snak med Jonas, som i mellemtiden er kommet hjem fra skole. Han spørger med det samme: 'Hvad sagde Anne?' Og igen igen kan jeg kun sige til ham: 'ikke noget bestemt'. Der er stadig ikke kommet noget på plads, og vi får så heller ikke den halve efterårsferie, som vi plejer at have.

Han bliver lidt ked af det, men som altid går det hurtigt over. Jeg lover ham, at vi nok skal lave noget spændende, mens Maria er i SFO i uge 42, og at moster har lovet at passe hende, hvis det bliver nødvendigt.

Jeg laver kaffe, til Henrik kommer, og han får også hele historien. Han er også ved at være træt af, at der ingenting sker og bliver lidt overrasket over, at der kan gå så lang tid med aflastningsstedet.

Klokken er pludselig 16.15, og Maria kommer hjem. Hun er lidt oppe og køre, så vi tager lige et par konflikter med det samme. Hun mener helt bestemt, at hun skal have cola i sit glas, og det mener jeg ikke, og i sådanne konflikter ryger vores støjniveau op over 100 decibel med Marias råb og skrig.

Henrik og jeg beslutter så, at jeg skal køre over til en i byen, som vi har i kikkerten til aflastning, da det nu pludselig er blevet meget aktuelt. Så går Maria helt amok og hiver og river i mig, hun vil med. Det er bare ikke så smart, synes jeg, når det er hende, vi skal snakke om. Beslutter dog alligevel, at hun må køre med, men hun får klar besked på, at hun skal blive i bilen, og at jeg ikke vil have, at hun sidder og råber og skriger.

Vi finder autostolen frem, og hun stiger glad ind i bilen. Det tager to minutter at køre derhen, og hun har hørt, hvad jeg sagde til hende – dejligt.

Jeg snakker ganske kort med Bo, manden fra det ægtepar, der er en mulig aflastningsfamilie, og han lover at snakke med sin kone og så ringe

Hvad er for dig det mest slående, når du læser dagbøgerne? Det, du kan genkende, eller det, der er anderledes fra dit eget arbejde?

Hvis du selv tænker en arbejdsdag igennem, hvordan er dine muligheder så for at reflektere over dine faglige beslutninger, sådan som dagbogsskriverne gør?

Hvis du selv skulle lave en overskrift til en dagbog om din seneste arbejdsdag, hvordan ville den så lyde?

Deltag i debatten på www.socialpaedagogen.dk

tilbage ret hurtigt, om det i det hele taget er noget for dem. Vi havde dem i kikkerten, da vi ved, at hans kone, Gitte, arbejder med voksne med samme handicap som Maria. Så nu er det – igen igen – bare at vente...

Der falder ro over Maria, og hun ser på, at jeg laver mad. I dag er det ok, nogle dage skal maden serveres med det samme, for ellers bliver hun bare gal. Det er så hyggeligt, at hun gider stå stille ved mig og bare se på, hvad der sker. Vi skal have risengrød, da jeg ikke lige havde husket at tage mad op af fryseren. Intet problem for ungerne, da de elsker mælke-mad.

Da maden er ved at være færdig, går Maria hen og åbner skuffen med kanelsukker og tager det op. Vi har over 30 skuffer i vores nye køkken, og hun ved, hvilken skuffe kanelsukker er i, selv om det ikke bliver brugt hver uge. Det kan løfte ens humør, når hun gør sådan en ting.

Hun bliver utålmodig, da grøden er mega varm, jeg hælder det om på tallerkener, skyller i koldt vand, hælder om igen, og imens står hun og småhyler ved min side. Hun er altså nok lige ved at dø af sult, tror hun da...

Hun får det serveret, og jeg beslutter, at hun skal prøve at spise selv, og det gør hun meget flot, og mit humør stiger endnu flere grader. Hun bliver også siddende pænt ved bordet, så det er jo bare super.

Jonas skal til gymnastik, og Henrik skal ud til min mor og aflevere borde og stole fra fødselsdagen imens, så Maria og jeg er alene hjemme. Vi rydder væk efter maden, hun render lige i rumpen på mig og siger lyde hele tiden.

Min telefon ringer, og det er Emilie, vores datter på 23 år, hun ville lige høre, hvordan det var gået i dag, og jeg fortæller hende det. Men allerførst er jeg lige nødt til at fortælle om kanel-sukkeret, og at hun har spist selv, og Emilie bliver også glad. Til gengæld bliver hun gal over, at der stadig ikke sker noget omkring aflastning. Som hun siger: 'Det er altså for nemt for Kommunen, du må råbe noget mere op, mor. Hvad ville de gøre, hvis du pludselig blev alvorligt syg, og du kan heller ikke blive ved med at holde til det'.

Det er svært, for Emilie har jo ret (og vil også gerne forsvare sin mor), og alligevel hører jeg pludselig mig selv forsvare Kommunen. Det er mega svært med de forbandede følelser.

Jeg prøver at lave et skift i samtalen, og det lykkes at høre om Emilies dag. Mens jeg har snakket, har jeg ryddet væk og skal nu i gang med at smøre madpakker. Maria følger lidt med i TV-Avisen, som jeg har tændt for i håb om bare at høre lidt af det.

Ti rundtenommer bliver smurt (de fem til Maria), morgenmad og frugt bliver gjort klar til Maria, hun skal huske at have bleer med, og det er nok også snart tid til termostøvler og skitøj, tænker jeg.

Maria har skidt i bukserne, så vi går på badeværelset og får hende rensset og puttet i bad. Det er blevet noget nemmere at bade hende, efter hun er blevet klippet korthåret, hun bliver tørret og puttet i en ny frisk ble og nattøj. Tænderne bliver børstet, dog ikke uden protester – sender vores tandlæge en venlig tanke, for han er rigtig god til at rose os for at holde hendes tænder.

Hun får lov at blive lidt oppe endnu, hun bærer sin ble ud til døren, så den kan komme i skralde-spanden. Hun sætter sig lidt i stolen, er måske ved at være træt, men så ringer min mor og vores store søn for lige at høre, hvordan det var gået i dag. Så måtte jeg et par gange til fortælle og høre, at 'nu må der da også snart ske noget'...

Klokken bliver 20, og Maria skal i seng, og det sker som oftest i god ro og orden, især når vi er alene. Så skal jeg lige ha' skrevet i hendes bog (kontakt mellem skole og hjem) og ha' ryddet det sidste vasketøj væk.

Jeg går og spekulerer over mit dilemma: Jeg vil så gerne ha' min aflastning igen og samtidig kommer jeg nogle gange til at forsvare Kommunen. Tror måske, jeg er ved at være der, hvor jeg var, da vi i sin tid startede med at have aflastning: Det bliver svært, men vi er nødt til det, hvis vi vil 'overleve'.

Det er bare så svært, jeg bruger meget krudt på at gå og spekulere på at gøre alle godt tilpas, og så glemmer jeg måske lidt mig selv? Tror jeg vil overveje det lidt mere: Hvad vil jeg helst?

Jeg sætter kaffe over og går selv i bad. Klokken 20.30 kommer Henrik og Jonas hjem, og jeg skal lige høre lidt om hans gymnastik, inden han skal i seng. Efter lidt til maven og tandbørstning siger Jonas godnat.

Klokken er nu 21.15 og Henrik og jeg har lige lidt alenetid. Vi snakker om, hvad Bo og Gitte mon siger, og hvem pokker vi skal finde på at spørge, som de 'næste ofre'. Vi ser lidt tv, venter på nyhederne og begynder at blive lidt trætte i øjnene. Kl. 22.45 går jeg på toilettet og så kalder min dyne på mig. Godnat og sov godt til vækkeuret ringer klokken 5.30 onsdag morgen og jeg står op og...

Et lille indblik i en plejemors liv en ganske almindelig tirsdag... Hun går jo 'bare' hjemme... ■

Navnene på alle personer er ændret og stednavne er udeladt af hensyn til plejebarnet og som følge af reglerne om tavshedspligt.

KÆRE POLITIKER

Jeg går ofte hjem fra arbejde og tænker, at det, der skal til, er flere hænder

Dagbog af Anita Heinecke,
Aktiv-Bo, Lolland

Jeg er så heldig at arbejde i et paragraf 108-tilbud. Det har jeg gjort i 10 år og glæder mig stadig til at møde på arbejde.

I den bolig, hvor jeg arbejder, er jeg så heldig, at borgerne næsten lige er flyttet i nye fine lejligheder. Hver borger, fem med vidt forskellige handicaps, har deres egen, dejlige lejlighed.

Vores dag starter kl. 7, hvor vi skal hjælpe de fem borgere op og i bad. Alle hverdage er vi glade for, at vores kollegaer fra dagcenteret møder ind kl. 7 og hjælper med at klare morgensituationen.

Det sværeste i min hverdag er at være nærværende nok for alle fem, da jeg ofte er alene med dem.

Jeg havde sammen med den borger, jeg er primærpædagog for, håbet på, at jeg kunne støtte

hende i at lave mad i sin egen lejlighed. Så hun selv kunne bestemme menuen, være med til at handle og lave maden. Dette kan dog meget sjældent lade sig gøre (to gange på tre år har hun lavet pandekager), da de fire andre også skal have mad og kærlig omsorg.

Jeg kommer dog på den sværeste prøve, når jeg er alene på arbejde, og nogle af borgerne får det dårligt og ikke kan overskue deres liv. Dette kan ofte ende i udadrettet adfærd, og så bliver alle borgerne meget urolige. Så kommer mine pædagogiske evner virkelig på prøve.

Jeg har for eksempel en borger, som har særtakst i dagtilbuddet, men når han kommer hjem, forventer man åbenbart, at han har en anden adfærd, da han ikke kan få særtakst i boligen. Hvorfor mon ikke? Det kan undre mig.

Jeg går ofte hjem fra arbejde og tænker, at det, der skal til, er

flere hænder. Så ville borgerne få en bedre livskvalitet med flere tilbud og muligheder.

Borgerne har vidt forskellige ønsker og behov. For eksempel har en lyst til at fiske, en anden elsker at se fodbold og en tredje vil meget gerne i biografen. Det kan bare ikke lade sig gøre, da der ikke er personaleressourcer til det. Det er ellers meget værdifuldt med disse én til én-kontakter, hvor personalet kan koncentrere sig fuldt ud om den enkelte borger, og det er oplevelser, som vi kan bygge videre på i hverdagen, og som borgerne kan leve højt på længe.

Det er svært at flytte rundt på personaletimerne, da vi er fem fuldtids-personaler til de fem borgere.

Da vi har et godt arbejdsklima og arbejder med 'Det anerkendende blik', er vi fem personaler, der løber stærkt for at få tingene til at hænge sammen, for vi vil det her.

ILLUSTRATION: MALBRITT BERNI-JENSEN

Mit største ønske er, at borgerne kunne få den individuelle vurdering og tildeling af timer, som Serviceloven og menneskerettighedskommissionen foreskriver. Dette sker ikke, og det har jeg meget svært ved at forstå og kunne godt tænke mig at få et forståeligt svar. ■

Du kan blive ved med at være den, du er, og hvis du føler, jeg/vi overskrider din grænse, skal du endelig sige til

Dagbog af Hanne Lillie,
Struer

Min dag starter med en løbetur, hvor tankerne blandt andet beskæftiger sig med dagens program.

Ved siden af mit faste arbejde, på en døgninstitution, er jeg hjemmevejleder for to klienter, og den ene skal vi holde handleplansmøde for her til formiddag.

Mødet går i al sin enkelhed ud på at sikre selvbestemmelse/medbestemmelse, og at vi ikke går over de grænser, der er for at

være et individuelt menneske, der må leve, som man har lyst til. Min klient bor i en beskyttet bolig ved et ældrecenter. Hun har været med til at skrive handleplan, hvilket har været en lærerig og spændende oplevelse for mig. Mejse lever i flyttekasser, for som hun siger, 'hvis det rigtige tilbud kommer, så er jeg klar til at flytte'.

Det giver nogle problematikker, da vi gerne vil hende det bedste og gerne vil skabe ordnede forhold for hende. Vi er nået dertil, hvor ordnede forhold for Mejse ikke er de samme, som for mange andre.

Men det er, hvad hun vil, og de ønsker og behov, hun har i hverdagen, skal vi tilgodese.

Efter mødet fik hun og jeg en snak, og på spørgsmålet om hvordan hun syntes det gik, svarer hun: 'I vil jo gerne bestemme over mig, men det er ok, for hvad kan jeg gøre'. 'Du kan blive ved med at være den, du er, og hvis du føler jeg/vi overskrider din grænse, skal du endelig sige til', svarede jeg. 'Jeg har en hjerneskade, men jeg kan da godt passe på mig selv og er ikke umyndiggjort', sagde hun så.

Dette er helt rigtigt, og det er en problematik vi er nødt til

at forholde os til og handle på, så vi sikrer hende selvbestemmelse, men ikke overlader hende til sig selv.

Det skal være svært, og der skal være problematikker, der kan udvikle os – både klienter og personale – efter min bedste overbevisning.

Vi sluttede formiddagen af med at aftale et tidspunkt, hvor jeg skulle hente hende, og vi ville køre i skoven og nyde efteråret.

Derefter kørte jeg op på mit arbejde, hvor den første time gik med handleplansmøde om en ung udviklingshæmmet mand

med udadreagerende adfærd. Sagsbehandleren, vores daglige leder, hans mor og to kontaktpersoner, hvor jeg er den ene, er til mødet. Han har ikke selv været med til at lave handleplanen, og han deltager ikke altid selv. På en god dag ville han kunne kapere at deltage i slutningen af mødet.

Det blev til et godt og konstruktivt møde, hvor vores kommende flytning – vores døgninstitution flytter til november – var hovedemnet. Hvordan fortæller vi om flytningen, hvilke ønsker har vi på beboerens vegne omkring flytningen, hvordan tackler vi det? Beboeren kan ikke magte at vide tingene før i sidste øjeblik, derfor er det ikke altid ligetil. Vi snakkede om en 'køreplan', som vi alle kunne gå ind for.

Efter mødet kører vi – den daglige leder, moderen og jeg – over for at se det nye sted, se, hvor langt de er kommet med istandsættelsen, og lige snakke

om, hvordan vi vil indrette det. Beboeren er ikke med, da han først skal orienteres om flytningen på tirsdag.

Da vi kommer hjem, sover beboeren, han har lige været i svømmehallen med sin dagbeskæftigelse, og så gør det godt med en lille lur bagefter. Jeg finder kaffe til hans mor, ham og mig. Han bliver som altid glad for at se sin mor. Det bliver til en hyggelig stund, inden det er tid for moderen at køre hjem. Det kan godt være lidt af et problem, når han skal sige farvel, men i dag klarer han det super flot. Vi går med ud og vinker.

Da vi kommer ind, er han lidt mørk i humøret, det sker ofte, når han ikke helt kan finde ud af det, og han ville jo allerhelst, at hans mor blev her, eller tog ham med hjem.

Han får så et par valgmuligheder til, hvad vi skal lave, og det er enten at komme i skuret og arbejde med træ – noget af det bedste han ved – eller vi kan

køre en tur. 'Så vil jeg godt køre en tur', hvilket vi gør.

På turen skjuler han noget, det vil sige, han finder en cd frem fra lommen, men gemmer coveret i hylden på døren, sniger cd'en i musikanlægget, og pludselig drøner den danske nationalmelodi ud af højttaleren. Jeg kommer sådan til at grine, at han helt glemmer at være i skidt humør, og han griner også. Jeg spørger, hvor han har den fra, han svarer 'fra min mor'. Det er et for ham gængs svar, når han har 'lånt' noget fra andre.

Vi hører melodien flere gange, og til sidst kan vi endda synge den uden cd. Da vi kommer hjem, er der aftensmad.

Efter aftensmaden, hvor han er i bad, tager jeg cd'en og gemmer væk. Hvis jeg skulle have cd'en fra ham, ville det give problemer, der kunne ende med en magtanvendelse. Det er en problematik, vi er vant til, og vi har lavet notat på proceduren,

samt strategier, så det er godt gennemdiskuteret.

Det viser sig, at han har 'lånt' cd'en, da han var i svømmehallen, den er leveret tilbage.

Dagen med beboeren slutter af med hygge ved aftenskafe, godnatlæsning og -sang. En dag uden de store konflikter og uden magtanvendelser er en god dag for os alle.

To handleplansmøder – med vidt forskelligt indhold. Den ene med stor deltagelse fra klienten, den anden uden deltagelse. Begge møder har været konstruktive og udviklende.

Jeg er utrolig glad for mit arbejde, både de udviklingshæmmede, deres pårørende og alle mine kollegaer, der hver på deres måde giver utrolig feed back og er medvirkende årsag til et spændende arbejdsmiljø. ■

Navnene på de personer, der optræder i dagbogen, er ændret.

Faglig fantasi er nøgleord i mit arbejde

Dagbog af Lena Charlotte Nielsen, socialpædagog, Linden, Fredensborg

Faglig fantasi er et nøgleord i mit arbejde! 7.51 møder jeg på Aktivitets- og samværstilbudet Linden som den første – ordner de daglige rutiner. To af mine øvrige kollegaer kommer, og vi mødes til lidt snak og modtagelse af brugerne.

Denne morgen er der meget stille – første bruger ankommer først kl. 8.20. Vores brugergruppe er voksne med multiple funktionsnedsættelser, som har brug for hjælp til næsten alt i deres hverdag.

Kl. 8.30 kommer vores nyligt konstituerede afdelingsleder. Hun sætter sig, og flere kollegaer møder ind. Vores forstander kigger også forbi for at sige godmorgen.

En personale ankommer med en bruger til min gruppe. Hun har glemt at give morgen-

vitamin og kalk til brugeren, og spørger om jeg vil sørge for at give hende det senere. Jeg gør hende opmærksom på, at det er nødvendigt, at der står navn, cpr.nr. og indhold på selve bægeret, så jeg ved, hvis det er. Vi får ordnet det, og hun tager oplysningen til sig.

I den situation kunne jeg konstatere, at den nye viden fra det nylige medicinkursus endnu ikke er implementeret rundt i hele organisationen, hvilket er et problem. – det må vi lige huske at tage op på vores p-møde i aften.

Ved bordet får vi vendt forskellige emner, blandt andet at vi har fået indkaldt til ansættelsessamtale samtidig med at der skal afholdes pædagogisk plan-møde.

Må konstatere at det er en af de smuttere, der kan ske, når der er en ny på ledelsestabet, som ikke har samme overblik over kalenderen som den for-

rige. Vi må hjælpes ad i starten med at få det til at fungere, men jeg ønsker egentlig ikke at få flere opgaver pålagt, end dem jeg allerede er involveret i. Det kan i forvejen være svært at få tiden til at slå til.

Går ned i min gruppe kl. 8.45, en bruger ankommer med handicappussen kort efter. Hun trænger straks til et bleskift. I det samme træder min kollega ind ad døren, så hun giver lige et nap.

Jeg skal have skrevet på praktikstedsbeskrivelsen i dag, da vi kun har to brugere i formiddag. Det kræver dog mange overvejelser at udfylde den ordentligt, hvilket vi også har diskuteret i praktikvejledergruppen. Vi synes, at der mangler ordentlig vejledning omkring dette.

Min kollega går en planlagt tur med en bruger, så jeg sidder i gruppen med mit skriveri.

Jeg sætter en bruger i gang med en aktivitet. Jeg finder

nogle redskaber frem, lifter hende ned på madrassen og sørger for at lægge hende godt til rette på maven på Vippien.

Her ligger hun, og jeg prøver at motivere hende til at bruge sine hænder aktivt ved at lægge nogle stykker daddel, som hun kan samle op. Det går rigtig godt i dag.

Jeg observerer hende ind imellem, alt imens jeg prøver at bevare koncentrationen omkring skriveriet. Det er ikke nemt, og jeg får den tanke, at jeg behøver nogle input fra mine kollegaer til at få udfyldt det sidste – endnu et punkt til p-mødet.

Klokken lidt over 10 kommer fyssen til min bruger, som ligger på Vippien. Jeg havde lige glemt, at det var i dag, han kom så tidligt! Så jeg må atter i gang med at lifte og give jakke på, da de skal ud at gå. Endnu en afbrydelse i mit skriveri.

De bliver sendt ud af døren, og jeg sætter mig atter. Mit fokus

er dog væk, så jeg gør lige nogle notater til min dagbog, og det går op for mig, hvor mange opgaver jeg allerede har været i gang med og klokken er kun 10.15., og dagen varer helt til kl.18!

Min kollega er tilbage. Hun går i køkkenet for at sætte mad over til vores møde i aften. En anden kollega stikker hovedet ind, og vi får en kort snak om APV'en. Min gruppekollega går lidt til og fra, og vi diskuterer et spørgeskema, som hun har udarbejdet til neuroscreeningerne. Det skal afprøves i huset de nærmeste dage.

I mellemtiden er min bruger kommet tilbage fra tur. Det er ved at være hendes spisetid. Hun fortæller ofte tydeligt med lyde, når det er ved at være tid til spisning.

Min kollega kommer tilbage i gruppen, og vi får en snak om mit dagbogsprojekt. Jeg synliggør for hende, hvilke opgaver vi allerede har stået med. Hun er meget overrasket.

Vi diskuterer forskellige emner – bl.a. epilepsi og CP, som vi er ved at læse om i forbindelse med implementering af neuropædagogik i huset.

En bruger, som skal spise hos os og være her i eftermiddag, ankommer. Hun kræver fuld opmærksomhed og stiller sig helt op i hovedet på mig. Jeg giver

hende et kram, og hun sætter sig i sin lænestol.

Praktikskriveriet er nu helt lagt til side, og jeg aftaler med min kollega, at jeg tager en 'forberedelsesdag', så det kan laves færdigt uden alle de afbrydelser.

I dag er der kun to til spisning sammen med os. De kan selv spise, dog skal den ene opfordres til at smage. Det bliver kun ved smagsprøverne. Vi må tilbyde hende noget andet senere. Vores leder stikker hovedet ind med et tilbud om influenzavaccine. Hun siger, at det er frivilligt, om man vil have den, og at det ikke er ment som, at man ikke må være syg. Sådan kan nogen sikkert godt opfatte det.

Så er der lige et bleskift og efterfølgende skal brugeren følges hjem.

På Lindegården møder jeg afdelingslederen, med hvem jeg har en aftale om en screening af en beboer. Det er en gammel aftale, og nu må vi i gang. Så er vi lige inde over noget omkring en netværksgruppe for neuropædagoger, hendes nye lederuddannelse samt praktikstedsbeskrivelserne.

Kl. 13 er det pausetid. Vi sidder ude og nyder solskinnet, mange emner vendes – både private og faglige. Tænk hvad man kan nå på 29 minutter!

To yderligere brugere er ankommet. Jeg kan endnu en

gang konstatere, at den ene ikke er anbragt som foreskrevet i neuroscreeningen. Hvordan pokker skal jeg så kunne evaluere på, om det virker på hendes overreagerende nervesystem, når aftalen gang på gang ikke bliver overholdt.

Begge de ankomne brugere får deres aktivitetskasser. En bruger skal have sondemad, inden hun skal i sin aktivitet. Hun liftes derefter på gulvet, hvor hun skal ligge i 'det lille rum'.

Sanseintegrationsaktivitet på gulvet med bruger A., som vi kører et intensivt program med.

Vi konstaterer inden start, at vi har glemt at børste A., som vi ellers har aftalt at gøre flere gange i løbet af dagen. Det er bare ikke blevet en del af vores rutine endnu.

Aktiviteten giver os udfordringer, som vi snakker os frem til at løse. Vores faglige fantasi bliver sat på prøve. Det er fysisk krævende at være i aktiviteten både for A. men også for os som personale, og vi får sved på panden af at ro, kravle, børste, rulle, opfordre m.m.

Efterfølgende sidder jeg og noterer til dagbogen – vores kontormand stikker hovedet ind i gruppen med en gave til mig, fordi jeg ikke har været syg i sidste kvartal. Dejligt, at der sættes pris på det.

Brugerne bliver langsomt hentet. Oprydningen i gruppen klares.

Det er min tur til at lave referat fra p-mødet. Vi har en del punkter på dagsordenen. Kl. 18 er det slut.

Spørger lige min kollega, om hun vil hjælpe med at kigge på spørgeskemaet til ansættelses-samtalerne torsdag.

En helt almindelig dag fyldt med mangeartede opgaver er slut. Jeg har skullet være fleksibel, omstillingsparat, kunne møde alle mine brugere med hver deres forskellige behov, være nærværende, udfordrende, acceptere alt det, jeg ikke nåede, afbrydelser, faglige diskussioner, forholde mig til mange kollegaer i forskellige kontekster, tage initiativer, skrive referat og være deltagende, acceptere at vores it-system ikke er *up to date*, videnssøgende, observere, dokumentere, evaluere osv...

Faglig fantasi er et nøgleord i mit arbejde. Der findes ingen lette løsninger og hver enkelt situation er unik, selv om den kan være nok så rutinepræget. ■

Aktivitets- og samværstilbuddet Linden i Fredensborg er en del af organisationen Lindegården bestående af paragraf 108 botilbud med 24 pladser; paragraf 104 dagtilbud med 18 pladser og fire paragraf 85 bofællesskaber.

På et tidspunkt går han hen bag ved min stol og slår mig oven i hovedet

Dagbog af Lis Abildgaard, Brønderslev

Jeg arbejder, som vikar, på en institution, hvor 30 udviklingshæmmede mennesker har deres hjem. Institutionen er delt op i fem enheder – jeg arbejder i den enhed, hvor borgerne på det tidligste udviklingstrin bor. Der bor fem borgere i alderen 37 – 57 år (fysisk alder), men kognitivt fungerer de som babyer under et år.

De skal have hjælp til alle daglige gøremål, og de fleste er urenlige – det vil sige, at de skal have skiftet ble, at de skal have støtte til at spise og så videre.

I dag var vi tre på arbejde: En uddannet vikar (15-21.45), en uddannet vikar (14-19) og mig, som blev pædagog i 1988 (15-23).

Der er mange praktiske ting, som skal ordnes: Der skal pakkes tasker ud, der skal smøres madpakker og pakkes tasker til i morgen, der skal kontrolleres

købmandsvarer, som bliver bragt pr. bud, der skal lægges vasketøj på plads (er vasket af vaskedame på centralt vaskeri i huset), der skal laves aftensmad og ryddes op efter den; samtidig er der også flere pædagogiske opgaver, der skal tages vare på: En borger skal have fodbad, fordi hun skal lære, at det ikke er farligt at blive rørt på fødderne – målet er at få lov at klippe hendes tånegle. En borger skal støttes i at gå på toilettet, så hun bliver fulgt derud. To borgere

skal have fleet. En borger har afføring i bleen et par gange og må skiftes og bades. En af borgerne skal have kontakt-ø (alenetid med en personale) Og så skal flere af borgerne have medicin flere gange i løbet af vagten.

Klokken er kun ca. 15.10, da den første konflikt opstår; en af de mandlige borgere skubber og slår til en af de kvindelige borgere, som bliver forskrækket og begynder på selvskadende adfærd. De to skal holdes adskilt,

og den forurettede skal trøstes/dæmpes/aledes, så hun holder op med at bide sig i fingrene.

Da gemytterne er faldet til ro, går den personale, som så optrinnet, ind for at skrive om observationerne.

Så er vi to tilbage. Jeg smører madpakker, tømmer og pakker tasker, og den anden laver aftensmad, samtidig med, at vi har et øje på hver finger, så ingen bliver slået eller krænket. Mens der laves aftensmad, skifter jeg to beboere og giver én kvinde fodbad. Snakker og leger med de andre borgere og finder medicin til dem, der skal have medicin sammen med aftensmaden.

Det er blevet spisetid, og vi hjælper alle tre med at øse mad

op, skære i stykker og mader dem, der har brug for det, og støtter dem, der har brug for det, og sørger for, at de, der skal have medicin, får det. Klokkeren er nu ca. 18.15, og vi skal have afviklet vores pauser, inden klokken 19-vagten går hjem. Det når vi så ikke helt i aften. Jeg rydder op efter aftensmaden, mens den ene af mine kolleger går til pause, og den anden har kontakt-ø med den beboer, som slog tidligere i dag. Det bliver min tur til at holde pause kl. 18.50, hvor jeg også får tid til at spise min madpakke.

Tilbage igen 19.20, hvor vi så er to på vagt. En beboer skal have sin aftenmedicin – det får hun af mig. Skal derefter i seng. Jeg følger hende ind i lejlighede-

den for at hjælpe hende i nattøj – hun har haft afføring i bleen og må derfor bades, inden hun får nattøj på. Det er jeg færdig med kl. ca. 20.20. En anden beboer skal have sin natmad og medicin – det giver jeg hende, hvorefter hun går på badeværelset og tager alt tøjet af for at vise, at hun er klar til at komme i seng. Jeg giver hende nattøj på og putter hende.

Kl. 20.45 kommer endnu en beboer og siger, at hun gerne vil i seng. Der er en del ritualer, hun skal have udført, før det kan lade sig gøre – det tager tid, men efter at hun har været oppe et par gange, lykkes det at få hende til at blive i sengen.

Min kollega skal nu til at hjem og går ind for at skrive

kardex og jeg er alene tilbage fra kl. ca. 21.25.

Jeg er sammen med den beboer, som slog/skubbede tidligere i dag. Han går noget rastløs omkring, men virker ikke utilfreds. På et tidspunkt går han hen bag ved min stol og slår mig oven i hovedet. Jeg bliver selvfølgelig noget forskrækket. Jeg hjælper ham i seng efter aftentoilette kl. 22.15.

Så er det tid at rydde de sidste ting op i fællesrummet, gå ud med affaldsposer m.v. Jeg skal også have skrevet en anmeldelse af voldsepisoden mod mig selv, have afleveret nøgle og telefon og give gruppen videre til nattevagten. Fri kl. 23 og hjemme kl. 23.30. ■

Noget i mig forbereder sig på, at han kan være død, da han er så stille og bleg

Dagbog af Anja Sika Simonsen, pædagog, Fjordvang, Guldborgsund

Jeg starter min dag, som altid, på kontoret. Klokkeren er syv morgen, og en kollega har allerede tændt for kaffemaskinen i køkkenet, sat brød i ovnen og dækket morgenbord til 16. De fleste morgener kommer der dog ikke så mange og spiser morgenmad, men det betyder jo ikke, at man ikke skal forsøge.

Andre kollegaer er allerede i gang med at se i kalenderen, hvad der er planlagt for dagen, og i meddelelsesbogen om der er noget vigtigt, vi skal vide fra morgenstunden. Vi uddelegerer dagens opgaver samt beboerne imellem os. Vi forsøger så vidt det er muligt at dele det op ud fra, hvem der er kontaktpersoner for hvem. Det virker godt i forhold til relationer og det at have en *feeling* for, hvor beboeren er lige nu.

Selvom jeg nu har fået en del opgaver, ved jeg godt, at der kan dukke meget mere op undervejs, og det er jo også det, der gir krydderi på arbejds-

dagen. Jeg kan godt lide lidt uforudsigelighed.

En beboer står i døren og hilser godmorgen. Han vil gerne have udleveret sin morgenmedicin. Andre kommer også op i køkkenet og beder om morgenmedicin og bliver tilbudt morgenmad og kaffe. Der er hygge i køkkenet nu, og snakken går om vind og vejr mellem beboere og personale over morgenbordet.

Selv går jeg til en beboers værelse og banker på. Jeg må låse mig selv ind, da hun som regel sover meget tungt. Jeg må ruske hende en del og sige meget højt godmorgen, før hun vågner, og det virker egentlig lidt grænseoverskridende på mig, men da hun endelig får øjne, sender jeg hende et varmt smil. Jeg er bevidst om, at det vil give hende en god og tryk følelse indeni.

Hun spørger mig, hvad dag det er, om hun skal på arbejde, og om hun kan få cigaretter. Kvinden er alkoholment, og det er de samme spørgsmål, hun stiller hver dag. Jeg ved, at det giver hende ro og tryk ved at mærke, at jeg godt vil hendes spørgsmål og hende, og at hun

kan stole på, at jeg husker det hun har glemt.

Tilbage mod køkkenet banker jeg på en anden dør. Også her må jeg selv åbne døren på klem og sige godmorgen. I en seng på værelset hiver en beboer dynen over hovedet. Jeg fortæller ham, at det ville være hyggeligt, hvis han havde lyst til at komme ud til morgenbordet.

På et andet værelse kalder en beboer på mig. Han vil gerne hjælpes i bad. Han forsøger at rejse sig fra sengen, og jeg vurderer efter lidt tid, at han motorisk er meget dårlig i dag. Nogle dage vil han slet ikke op af sengen, og sover dagen væk lige meget, hvor meget man forsøger at motivere ham. Andre dage, som i dag, beder han selv om hjælp.

Det er meget forskelligt, hvor meget hjælp han behøver. Sådan er hans hjerneskade. Han bliver dog dårligere og dårligere, og vi må hele tiden se på, hvad hans behov er.

Jeg henter en kørestol til ham og hjælper ham med at finde rent tøj frem. Der er ikke meget plads på hans lille værelse til at komme rundt med kørestolen.

Han har ikke sit eget badeværelse, men deler med syv andre beboere, men heldigvis er der ledigt.

Beboeren er glad efter badet og viser alle sin nybarberede hage.

En af beboerne på første sal skal indlægges og er bange. Det kommer til udtryk ved, at hun skælder ud på alt og alle. Jeg går op til hende og hjælper hende med at overskue situationen.

Hun ved godt, at den er helt gal, hun har smerter i hjertet, og hun har været i situationen før. Hendes infektionstal er skyhøjt, og der venter hende en masse antibiotika intravenøst.

Tiden på et hospital føles lang, og hun får sværere ved at skaffe sig stoffer. Jeg fortæller hende, at hun nok skal få sin metadon, mens hun er der. Hun har lige fixet speed, hun sveder enormt og taler uafbrudt og uden sammenhæng.

Da hun ser en anden beboer på gangen, bliver hun pludselig meget vred og skælder ham højlydt ud med mange grimme udtryk. Jeg grænsesætter hende og fortæller hende, hvad jeg ser.

Jeg oplever, at det i virkeligheden handler om hendes egen utryghed ved situationen, og hun bekræfter det.

Jeg tilbyder en studerende at køre med til hospitalet efter at have spurgt beboeren først. I bilen taler beboeren uafbrudt om ønsket om at flytte i egen bolig og at stoppe med at fixe med det samme.

Jeg fortæller hende, at det, jeg hører hende fortælle mig, er, at hun er bange for at være syg og at kunne dø af det, og at hun ønsker sig noget bedre med tilværelsen. Vi taler lidt om det, men inden længe er hun tilbage i, at hospitalet skal finde hende en egen bolig, og at hun vil stoppe med at fixe med det samme.

Der er lidt ventetid på hospitalet, og beboeren har det svært med det. Den studerende og jeg bliver hos hende imens. Hun klager højlydt over smerterne og ventetiden og græder lidt. Så vælger hun pludselig at tage cigaretter og fixepung frem og derefter finde et toilet. Jeg vælger, at vi bliver og venter på hende. Hun kommer tilbage samtidig med, at en sygeplejerske kommer, og jeg føler, vi får lavet en god og tryk overlevering.

På vej hjem taler jeg med den studerende om, hvordan det føles at være sammen med en, der har det så dårligt. Den studerende kan godt mærke det i maven.

Vi taler om, at beboeren får det bedre på lånt tid, hvis hun kan projicere nogle af sine følelser over på os i stedet, men at det også er det, der gør at man brænder ud som pædagog. Det er alt for hårdt at skulle bære rundt på.

Vi snakker om, hvordan man kan være opmærksom på det, passe på sig selv, samtidig med at man viser omsorg og støtter beboeren. Det er en svær opgave, da man som pædagog bruger sin medmenneskelighed og sin indlevelsessevne. Heldigvis føler jeg mig godt klædt på gennem kurser og videreuddannelse.

Hjemme igen er det blevet frokost, og nogle kollegaer sidder og spiser med de beboere, der har valgt at komme eller

som kunne motiveres. Jeg vil ikke forstyrre, så jeg går en tur rundt om bygningerne. Det er dejligt vejr, og vi har en skøn natur på stedet.

I en anden bygning åbner en mand vinduet og råber truende efter mig og kalder mig en led kælling. Andre gange har han nu råbt værre ting efter mig. Jeg tager det ikke personligt. Jeg ved godt, at manden er meget syg og har det rigtig skidt, men ikke kan være på psykiatrisk plejehjem, fordi han er for udadreagerende.

Jeg kan ikke lade være med at undre mig over, at der ikke er noget tilbud til en mand som ham, og være ærgerlig på mandens vegne. Så selvom jeg ikke tager hans udbrud personligt, rører oplevelsen mig alligevel – men på mandens vegne.

Tilbage på Fjordvang går en beboer hvileløst rundt. Jeg

Vi taler lidt om, at det godt kan være, at de ikke er der mere efter så mange år. Han fortæller mig om oplevelser, og samtalen udvikler sig til en hyggesnak om gamle dage.

Efterfølgende taler beboeren ikke om at flytte, men går dog stadigvæk lidt rundt. Jeg mærker, det er en opgave at sætte noget i stedet for det, han savner. Hans misbrug har været dalende i en tid, og han er blevet meget mere social.

Der er en del beboere, der ikke har ønsket frokost, og som heller ikke er kommet efter deres middagsmedicin. Jeg går til en beboer med hans medicin og et glas saftvand. Hans dør står på klem, og jeg kan se, han ligger i sin seng.

Noget i mig forbereder sig på, at han kan være død, da han er så stille og bleg, men så kan jeg alligevel se brystkassen bevæge

siger så til ham, at jeg bekymrer mig for ham. Han åbner øjnene, kigger på mig og spørger, om jeg ikke vil hente en kop kaffe. Det vil jeg gerne, og efterfølgende får vi en snak, mens han drikker kaffe, får sin medicin og får tørre bukser på.

Da jeg går fra værelset tænker jeg på, at han – da han sagde 'skrid' til mig – faktisk spurgte mig, om jeg virkelig ville ham. Jeg er glad for, at jeg har haft tid til at være tålmodig.

Efterfølgende på kontoret vender vi dagens oplevelser med de kollegaer, der er mødt ind til aftenvagt. En kollega har i løbet af dagen konfronteret en kvindelig beboer med hendes voldsomme adfærd over for personalet. Han oplevede, at det egentlig handlede om, at hun ikke havde det godt med, at hendes kæreste var fraflyttet dagen i forvejen. Selvom beboeren havde slået kollegaen i brystet, følte han alligevel, at det havde været en god omsorgssamtale.

Jeg følte, at det var godt, vi fik talt episoden igennem. Jeg syntes, det sværeste i mit arbejde er vold. Både over for mig selv, mine kollegaer og beboerne imellem.

Dagen slutter med valg af tillidsrepræsentant i et af mødelokalerne. Selv har jeg besluttet at stille mig til rådighed som suppleant, og da jeg kører hjem, er jeg valgt. Det er jeg glad for, fordi jeg godt kan lide, at min arbejdsplads er mere end min afdeling, fordi jeg tænker, at der er udfordring og læring også for suppleanten, og fordi jeg føler en faglig stolthed.

Mine største ønsker for min arbejdsplads er en konstant udvikling af tilbud, der matcher behovet, og derfor måske en dag også endnu en udvidelse af min egen afdeling, der ellers lige er blevet udvidet med det dobbelte antal værelser.

Men jeg ved, der er mange af de svageste i samfundet derude endnu, som ville have stor glæde af en bolig som dem på min arbejdsplads. ■

Fjordvang er et botilbud i Guldborgsund Kommune for misbrugere med særlige plejebøvhov.

ILLUSTRATION: MAI-BRITT BERNT JENSEN

går hen og hilser på ham. Han fortæller mig, at han ønsker at komme videre i dag. At han ikke vil bo her mere, og at han gerne vil have eventuelle papirer, vi måtte have med hans navn på.

Jeg sætter mig over for ham og spørger ham, om han har tænkt på, hvor han så vil tage hen. Han sætter sig også ned og siger, at han ikke ved, hvor han vil hen, men bare gerne vil væk. Jeg spørger til, hvad der kunne være af muligheder, og han fortæller om steder, han har boet, venner, han har haft og de tanker, han har gjort sig på det sidste, om vennerne mon stadigvæk bor de gamle steder.

sig en smule. Jeg banker på den åbne dør, og han kvitterer med et 'skrid'.

Jeg kan se, han har tisset i bukserne, så jeg fortæller ham, at jeg kan se det, og spørger ham, om han vil have lidt hjælp til at finde noget rent. Han svarer mig ikke. Jeg siger til ham, at jeg tænker, at det ikke er rart at have våde bukser på, og at jeg gerne vil hjælpe ham. Han beder mig igen om at skride. Jeg siger, at han kan finde mig nede i køkkenet, hvis han skulle ombestemme sig, og at han kan hente sin medicin på kontoret.

Da jeg ikke får noget svar, bliver jeg stående lidt i døren, og

UNGDOMSBOLIGER TIL HANDICAPPEDE

Drømmen om kollektivet

Når unge mennesker med multiple handicap skal flytte hjemmefra er skrækscenariet, at de bliver anbragt på et plejehjem sammen med gamle mennesker. Den situation vil nogle forældrepar i Nordsjælland undgå. De vil skabe et kollektiv til deres unge

Af Kurt Ladefoged, kl@sl.dk
Foto: Kurt Johansen

Nordsjælland bor Magnus på 16 år og Jonas på 15 år. De er begge to multihandicappede og bor indtil videre hjemme hos hver deres familie. Men hvad så, når de bliver voksne og skal flytte hjemmefra? Hvor skal de så bo?

Det spørgsmål trænger sig mere og mere på hos drengenes to familier og andre familier i lokalområdet. Derfor er Magnus' og Jonas' forældre

sammen med tre andre ressourcestærke forældrepar gået sammen om at etablere et privatinitieret botilbud for 12 unge med multiple handicap.

Til det formål har de oprettet Foreningen til realisering af Kollektivet. Med hjælp fra en række ressourcepersoner inden for lovgivning, politik, byggeri, socialpædagogik, ældre- og handicapområdet, botilbud og skolebehandlingstilbud har de udarbejdet en projektbeskrivelse for etablering af Kollektivet.

De har også formuleret et værdigrundlag for Kollektivet og dokumenteret den manglende eksistens af tidssvarende ungdomsboliger. Her har de blandt andet anvendt Socialpædagogernes rapport 'Utidssvarende boliger – en undersøgelse af botilbud for voksne med handicap' fra marts 2009.

For at høre lidt mere om forældrenes planer er *Socialpædagogen* en smuk efterårsdag rejst til Hillerød, hvor vi møder to af mødrene, der er engagerede i projektet: Civiløkonom og afdelingsleder i IBM, Pia Rønhøj og socialpædagog Jorun Magnussen, der bor i Hundested og arbejder på et opholdssted.

Jorun er mor til Magnus på 16 år.

Han har woffl-hirchhorn syndrom. Fik først diagnosen, da han var fem og et halvt år. Er psykisk og motorisk retarderet med følgesygdommene epilepsi, nedsat hørelse og skeletforandringer.

Han ernæres med mavesonde. Er meget lysfølsom. Som barn kastede han op bare han 'så en lysstråle'. Heldigvis er det aftaget. Sonden holder ham i god ernæringstilstand.

Pia er mor til Jonas på 15 år.

Han har central parese (CP) – spastisk lammelse som følge af hjerneskade, han har fået under modrens graviditet. Er totalt spastisk i hele kroppen. Har behov for hjælp til alt det fysiske. Svært tunghør og har epilepsi.

Socialpædagogen og civiløkonomen

– Vi havde nok aldrig mødt hinanden, hvis ikke vores børn havde ført os sammen. Vi mødtes i Boager, en specialbarnehave i Helsingørskommunen, hvor begge drenge gik. Det er 13 år siden, siger de to mødre.

Magnus går nu i Geelgårdskolen ved Virum, og Jonas går i centerklasse i Skovvangsskolen i Allerød. Centerklasse betyder, at det er en specialafde-

Projektet

Botilbuddet, som Foreningen til realisering af Kollektivet vil etablere, skal godkendes af placeringskommunen i henhold til Servicelovens §144 og bekendtgørelse 349 af 9. maj 2008.

Ud over de rent lovgivningsmæssige krav er foreningen afhængig af professionel konsulentbistand, idet medlemmernes ressourcer allerede er mere end 100 procent booket op med at tage vare på den handicappede, hjemmeboende unge parallelt med erhverv og øvrige familiemedlemmer.

Etableringsfasen forventes at strække sig fra 1. juli 2009 til 31. marts 2010. Herefter venter selve udbuds- og planlægningsfasen af byggeriet efterfulgt af byggeperioden, som vil foregå parallelt med ansættelse af personale, udbud af pladser med videre. Det forventes, at de første beboere flytter ind i dette botilbud i løbet af 2012.

Yderligere oplysninger på projektets hjemmeside: www.bostedetkollektivet.dk

Jorun Magnussen til venstre med sin søn Magnus.
Til højre Pia Rønne sammen med Jonas.

Det kræver en stor specialindrettet bil, når drengene skal fragtes til skole eller fritidsordning. Her er Jonas på vej i skole. Familierne bruger megen tid på at fragte drengene rundt.

ling på en almindelig folkeskole, specielt indrettet til børn med særlige indlæringsvanskeligheder.

– Jonas er kun sammen med andre børn i det omfang, han kan profitere af at være i en almindelig klasse. Tanken om at integrere lyder jo godt, men det er en illusion for langt de fleste. Det bliver tungere og tungere børn, der kommer. Fagligt bliver det også sværere og sværere at være med i den almindelige folkeskole, forklarer Pia Rønhøj.

– Ja, det gik efterhånden op for os, at det ikke holdt op det her med at have et handicappet barn. Og det ville ikke blive lettere med årene, siger Jorun Magnussen.

Pia: – Vi forudså med tiden, at vores børn også skulle flytte hjemmefra, når de blev 18-20 år, så de kan få deres eget liv, og vi kan få vores liv. Det blev mere og mere klart for os, nu hvor det kom tættere på, at der ikke rigtig var nogen egnede tilbud til vores børn. Vi var ude at kigge på nogle meget uspændende tilbud. Nogle steder bliver de unge sågar tilbudt bopæl på et plejehjem.

Jorun: – Derfor kom vi til den erkendelse, at når vores børn skulle flytte hjemmefra, skulle de bo ordentligt. Så det blev hele omdrejningspunktet for vores projekt. Derfor var vi fem mødre med mændene i baggrunden, der slog os sammen og sagde, at nu må vi gøre noget.

Pia: – Vi havde i starten meget store armbevægelser. Men efter vi fik nogle eksperter tilknyttet, har vi fået nogle mere realistiske forventninger til og planer om, hvad der kan lade sig gøre.

– Vi kan jo ikke bare lige bygge, som vi måske gerne ville. Det kan jo ikke nytte at bygge med en så stor husleje, så ingen har råd til at bo der. Vi skal jo kunne visitere til boligerne for mennesker med invalidepension, siger Pia Rønhøj.

Virkelig brug for et løft

– Men vi tror, at vi kan lave et bedre tilbud alligevel – og på et realistisk grundlag. Vi er meget imponerede over, at de mennesker, vi har bedt om råd, har stillet op. Det er institutionsledere, politikere, fagforeningsfolk – blandt andet Socialpædagogens kredsformand Karen Holte – og byggesagkyndige, fortæller Jorun Magnussen.

– Alle har sagt: Der er virkelig brug for et løft på dette her område. Det er godt, I er gået ind som foregangskvinder.

Men det har også været en voldsom frustration for forældrene, at alle de fonde med videre, der

Værdigrundlag

Kollektivets grundlag bygger på, at unge handicappede, uanset behovet for hjælp og pleje, har brug for og ret til et indholdsrigt og stimulerende liv sammen med jævnaldrende.

Kollektivet skal fungere som et botilbud, der giver beboerne privatliv i eget hjem og samtidig oplagt mulighed for socialt samvær og fællesskab med ligestillede. Det indebærer også, at de kan udvikle sig og deltage i aktiviteter uden for botilbuddet.

Kollektivets beboere er unge mellem 18 og 30 år. De har alle fysiske og psykiske handicap samt talesproglige vanskeligheder i forskellige grader. Det betyder at:

- Kollektivets fysiske udformning og indretning tilgodeser både beboernes ret til eget hjem samt fælles faciliteter og liv med optimal tilgængelighed for alle.

- Kollektivet har et alsidigt personale, som er fagligt dygtige, engagerede, empatiske og interesserede i at hjælpe den enkelte beboer til et liv på egne betingelser.
- Beboere, personale og pårørende samarbejder respektfuldt for at udforme individuelle og fælles tilbud til en selvstændig og aktiv tilværelse for beboerne.
- Beboerens pårørende har både ret og pligt til aktivt at drage omsorg for såvel Kollektivet som beboerens trivsel og udvikling.

Livet i Kollektivet skabes på grundlag af følgende værdier, som gælder for både beboere, personale og pårørende:

- Trivsel
- Respekt og værdighed
- Indflydelse på eget liv
- Mangfoldighed
- Udvikling
- Udfordring.

kunne give dem midler til at starte projektet, siger nej: Det er en offentlig opgave. En opmuntring har de dog fået. Helsefonden har givet 100.000 kroner til en opstartsfasen.

– Det var en lettelse. Opstartsfasen koster 400.000 kroner. Og kan vi ikke skaffe dem, er det svært at komme i gang, siger Pia Rønhøj.

– Herefter skal vi have fundet en kommune, som vil stille en grund til rådighed for os, vil give os byggetilladelse, samt stå for tilsyn. Vi skal blandt andet tale med Gribskov Kommune. Driften skal de ikke tage sig af. Den vil ske via en social fond, som vil blive den juridiske enhed, der skal drive kollektivet.

– Selvfølgelig skal der også ansættes en leder og personale. Udfordringen kan blive, at en kommune ikke vil acceptere et tilbud med bopæl i en anden kommune. Men handicappede har vel også frit boligvalg, mener Pia Rønhøj.

– Det gør i hvert fald ondt at se de sager, der verserer i pressen om udsatte borgere, der koster rundt i systemet af økonomiske grunde. For eksempel som vi så det i Vordingborg-sagen, hvor politikerne efter protest mod nedskæringer på folkeskoleområdet i stedet ville skære ned på de udviklingshæmmede.

– Det er et eksempel på den politiske prioriteringskamp, der er blevet tydeligere efter kommunalreformen. Omkostninger ved handicappede er blevet meget mere synlig efter amternes nedlægelse. Det stiller politikerne i et dilemma, siger Jorun Magnussen.

Begge mødre udtrykker håb om, at der med initiativet bliver sat endnu mere speed på forståelsen for, at dette er et problemområde for vores samfund. Men også, at de med dette projekt kan virke som foregangsmænd, og skabe et ordentligt liv for disse borgere.

– Vort værdigrundlag rammer rent ind hos såvel fagfolk som forældre. Vi håber, at vores projekt kan realiseres og virke som foregangsprojekt i hele landet. Og så vil vi tiltrække de dygtigste pædagoger og den rigtige leder, der kan tiltrække det rigtige personale, fastslår Pia og Jorun.

Skal brænde for de unge

– Vores vision er, at de mennesker, der kommer til at være omkring vores unge, skal brænde for det og have lysten til dem. Der vil indgå mange opgaver: Socialpædagogik, pleje, medicinering, personer med kreative evner, der kan give vores unge oplevelser og udfordringer – altså ansatte med et miks af kønsfordeling, alder, uddannelse og etnisk oprindelse.

– Vi vil afspejle samfundet, som det er, og være en del af det. Vores vision er, at når vi åbner i 2012 vil der stå en kødrand af mennesker og sige 'wauw – det må vi have masser af'.

– Samtidig vil vi pointere, at selv om vores unge er flyttet hjemmefra, er vi stadig en del af deres liv, og det vil vi blive ved med at være. Det vil sige, at vi skal skabe os en konstruktiv rolle i Kollektivet, så vi ikke bliver en 'pain in the ass' i forhold til medarbejderne.

– Vi vil være krævende. Derfor skal vi også have afklaret forventningspresset med personalet straks fra start. Vi vil til evig tid være en del af disse børn. Derfor vil vi også selv sidde i bestyrelsen, fastslår Jorun Magnussen og Pia Rønhøj. ■

Magnus er på besøg hos Jonas' og hans familie. Selv om de nu går i hver sin skole, har de bevaret kammeratskabet fra specialbørnehaven.

Socialpædagogernes undersøgelse af tidssvarende boligtilbud

Socialpædagogernes spørgeskemaundersøgelse af kvaliteten af botilbud til udviklingshæmmede, sindslidende, senhjerneskadede og andre fysisk og psykisk handicappede blev offentliggjort i marts 2009.

Den viser, at godt en tredjedel bor på mindre end tyve kvadratmeter. Godt en tredjedel må undvære privat bad. Over halvdelen har ingen private køkkenfaciliteter – heller ikke et lille te-køkken med et par kogeplader, så de i private rammer kan servere en kop te eller kaffe til deres gæster. Over halvdelen har kun ét rum.

Se artiklen i Socialpædagogen nr. 06/09 eller hele undersøgelsen på www.sl.dk/botilbud

Barnets Reform får en blandet modtagelse

Der er både ros og ris, når en række fagfolk skal vurdere Barnets Reform, der netop er blevet vedtaget på Christiansborg

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Det meste er godt. Men det kunne være meget bedre. Sådan lyder den korte version af en række fagfolks kommentarer til Barnets Reform.

– Uden en Børnetalsmand er Barnets Reform en narresut.

Det er konklusionen fra 16 forskellige organisationer, der spænder fra Ungdommens Røde Kors, Børns Vilkår og Amnesty International til Socialpædagogernes Landsforbund og en række andre faglige organisationer.

Organisationerne er gået sammen om at skrive en kommentar i Dagbladet Politiken, hvor de nok roser reformen for at indeholde en række konkrete og mærkbare forbedringer for børn og unge – men samtidig riser den for ikke at løse 'det helt grundlæggende problem: At vi i Danmark mangler et ordentligt rådgivnings- og klagesystem for børn og unge.'

Selv om Barnets Reform på papiret vil styrke børns rettigheder, mener medunderskriverne fra de 16 organisationer nemlig slet ikke, at det rækker. I stedet foreslår de, at der oprettes en Børnetalsmand.

– En Børnetalsmand skal sikre børn og unge rettigheder i alle de mange sager, hvor deres ret til det offentliges beskyttelse ikke er tilgodeset. Børnetalsmanden skal derfor give alle børn et sted at henvende sig, når de ikke føler sig hørt, og institutionen skal give uvildig rådgivning til børn og unge om deres rettigheder og klagemuligheder. Børnetalsmanden skal

også kunne videreformidle sager til de relevante klageinstanser, står der i kommentaren, der er bragt søndag den 18. oktober.

Skridtet er for kort

Socialpædagogernes formand, Kirsten Nissen, mener også, at aftalen på flere områder er et skridt i den rigtige retning – men at skridtet er alt, alt for kort.

– For det første synes vi, aftalen mangler den vilje til at ændre grundlæggende på finansieringen, der kan sikre, at intentionerne i reformen kan føres ud i virkeligheden. Finansieringen skal ændres, så vi sikrer, at det er fagligheden,

Indholdet af Barnets Reform

Barnets Reform er netop blevet vedtaget af alle partierne bag satspuljen, hvilket i praksis vil sige alle Folketingets partier med undtagelse af Enhedslisten.

Reformen omhandler det lille mindretal af danske børn, der ikke får tilstrækkelig omsorg og støtte af deres forældre – og i værste fald udsættes for overgreb.

I aftalen om Barnets Reform slås det indledningsvist fast, at 'det er en central samfundsopgave at støtte disse børn og deres familier, så børnene på trods af vanskeligheder og svære vilkår kan opnå de samme muligheder for personlig udfoldelse, udvikling og sundhed som deres jævnaldrende. At nå dette mål forudsætter, at rammerne for indsatsen er optimale.'

Aftalen indeholder tre temaer:

1) Nærhed og omsorg

Familieplejeområdet skal styrkes. Der skal oprettes en ny type plejefamilier, 'kommunale familieplejere', der skal have øget uddannelse og supervision samt klarhed over ansættelsesvilkårene.

2) Styrkelse af børns rettigheder og den tidlige indsats

Udsatte børns rettigheder skal styrkes – derfor skal den børnefaglige ekspertise styrkes i klageinstanser og børn- og unge-udvalgene, ligesom Ankestyrelsens muligheder for at tage sager op af egen drift skal styrkes. Der sættes midler af til at udvikle og udvide bisidderordninger ved anbringelser.

Der skal på flere områder arbejdes for en tidlig indsats, så det i højere grad sikres, at kommunerne tidligt får øje på og hjælper de børn, der har problemer. Blandt andet skal der gives mulighed for, at myndigheder kan udveksle oplysninger om udsatte børn som led i det forebyggende arbejde, underretningsskemaet skal præciseres, og der skal gøres en særlig indsats overfor sårbare unge mødre.

Forældre til udsatte børn skal i højere grad støttes – for eksempel gennem familiebehandling eller forældrekurser.

3) Kvalitet i indsatsen

Indsatsen overfor udsatte børn og unge skal forbedres ved hjælp af flere forskellige metoder, for eksempel mere forskning, mere efteruddannelse, bedre videndeling og mere tilsyn med anbringelsesstederne.

Lovgivningen om efterværn skal revideres, så der blandt andet bliver krav om, at der i handleplaner for unge på 16 år eller derover skal være et særskilt fokus på den unges overgang til voksenlivet, herunder uddannelse og tilknytning til arbejdsmarkedet. Unge, der har været anbragt uden samtykke, får ret til en kontaktperson.

Barnets reform kommer cirka til at koste 928 millioner kroner i perioden 2010 til 2013. Den samlede reform skal evalueres efter to år – nogle af de enkelte tiltag skal evalueres tidligere, for eksempel forsøget med kommunale familieplejere.

Læs hele aftalen om Barnets Reform på www.ism.dk

der står over økonomien. For det andet skal familieplejere sikres ordentlige ansættelsesforhold i kommunerne. For det kan ikke nytte, at man vil fokusere så stærkt på familiepleje i viften af anbringelsesmuligheder, uden at der følger en sikring af plejefamiliernes situation med. Og for det tredje ser vi i aftalen også langt efter en nødvendig prioritering af efterværn. Jeg synes, det er flot at se, at man ikke kan se nødvendigheden af at følge indsatsen helt til dørs, siger hun.

Formanden for Socialpædagogernes faglige netværk for familieplejere, Lilli Bach Andersen, er også lidt skuffet over reformen.

– Måske har jeg været naiv, men jeg havde håbet, at der med Barnets Reform ville ske en reel forandring. At nu skulle familieplejere have supervision, eller nu skulle familieplejere ansættes i kommunerne, men det er stadig

noget med, at kommunerne *kan* give supervision og at kommunerne *kan* ansætte familieplejere – og det har de sådan set hele tiden kunnet, siger hun.

Mangler præciseringer

Som udgangspunkt synes Lilli Bach Andersen, at det er positivt, at Barnets Reform åbner op for ansættelsen af såkaldte kommunale familieplejere, der skal have supervision, efteruddannelse og 'klarhed over deres ansættelsesforhold.'

– Jeg synes bare, det er alt for flydende. Der står, at kommunale familieplejere skal have supervision, men hvilken supervision? Vi vil have fagspecifik supervision af uddannede fagpersoner. Bliver det ikke præciseret, vil kommunerne fortsætte praksis med at lade familieplejekonsulenter og familiebehandlere forestå supervisionen, og da de også er

arbejdsgivere og ikke nødvendigvis børnefaglige eksperter, er det ikke altid nok. Det er heller ikke præciseret, hvornår man er en kommunal familieplejer? Vi familieplejere har jo altid selv skullet forhandle os frem til ting overfor kommunen, og det skal vi så fortsat. Hvis intentionerne med Barnets Reform skal føres ud i livet, skal indholdet præciseres – med tydelige krav til kommunerne, siger hun.

På plussiden tæller dog, at der med Barnets Reform er kommet fokus på familieplejere og det arbejde, Lilli Bach Andersen og kollegaerne udfører.

– Så jeg ser det bare som første skridt, siger hun.

Psykolog Inger Thormann fra Skodsborg Observations- og behandlingshjem er omvendt bekymret for, at der med reformen bliver fokuseret for meget på familiepleje – og for lidt på døgninstitutionerne.

– Politikere og embedsmænd må forstå, at vi ikke kan undvære døgninstitutionerne. Det er nemlig ikke altid, at det er bedst for et barn at blive anbragt i plejefamilie. Nogle børn viser så alvorlige problemstillinger, at selv erfarne plejeforældre må give op. (...) Vi må som samfund sikre os, at vi bliver ved med at opretholde et beredskab, der kan imødekomme disse specielt udsatte børns behov for en omsorg, der indbefatter en tværfaglig ekspertise, skriver hun i Synspunktet i nærværende blad (læs mere på side 32). ■

KOMMUNALVALG

Tag en film – og lad den vandre

Op til kommunalvalgkampen har Socialpædagerne produceret tre små film, der skal hjælpe med at sætte forbundets mærkesager på dagsordenen. Håbet er, at medlemmerne spreder filmene – og dermed budskabet – via nettet

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Når forældre ikke er i stand til at tage vare på deres børn, skal samfundet tage over. For Thomas Thomsen skete det alt for sent. Han levede en hel barndom med en psykisk

syg og dybt alkoholiseret mor, og fik først hjælp som 16-årig.

Sådan indledes filmen 'Når det næsten er for sent,' som Socialpædagogernes Landsforbund har produceret op til kommunalvalget 2009.

I filmen fortæller Thomas med egne ord sin historie om omsorgssvigt – både fra forældrene og omgivelserne, der bare lod stå til. Han beskriver også, hvordan han som 31-årig stadig er mærket af opvæksten.

– Det føles som om, jeg er gået i stykker indeni, siger han.

Formålet med filmen er at sætte fokus på det ene af de tre temaer, som Socialpædagogernes Landsforbund gerne vil have på dagsordenen i forbindelse med valget – nemlig behovet for en tidlig indsats overfor socialt udsatte børn og unge.

Filmene 'Heldige Maja' handler om temaet 'Krav om anstændige bolig og levevilkår for voksne handicappede'.

Her fortæller 36-årige Maja, hvordan hun for første gang i sit liv har fået det, mange andre danskere bare tager for givet: Nemlig sit eget hjem.

Tidligere har hun i lighed med mange andre fysisk og psykisk handicappede danskere delt bad, køkken og indgang med andre, men nu er hun flyttet ind i det nybyggede socialpsykiatriske botilbud Hybenvang i Holbæk, hvor beboerne bor i individuelle lejligheder, der er bygget rundt om fælleslokaler med socialpædagogisk personale.

Flytningen har fået stor betydning for Majas psykiske velvære.

Nu kan hun invitere gæster under private former, lave sin egen mad og slippe for at være tvunget til samvær.

Det sidste tema – og den sidste film – handler om behovet for en ændret finansiering af det særlige sociale område og består af et videointerview med Socialpædagogernes formand, Kirsten Nissen.

Filmene kan ses på www.sl.dk/valg2009 – og hvis man gerne vil dele filmene og deres budskab med andre her op til valget, kan man sende et link til siden videre til kollegaer og bekendte – eller til lokalpolitikere i kommunen eller regionen.

Filmene kan også ses – og spredes – via Fagbladet Socialpædagogers Facebook-gruppe, som findes på www.socialpaedagogen.dk ■

Lodtrækning måtte afgøre kampvalg

Der var kampvalg og måtte tys til lodtrækning før det blev afgjort, hvem der skal være faglige sekretærer og sidde i hovedbestyrelsen for Socialpædagogerne i Storkøbenhavn

Af Kurt Ladefoged, kl@sl.dk

Først til de sikre afgørelser, da Socialpædagogerne i Storkøbenhavn på generalforsamlingen den 7. oktober skulle vælge, hvem der skal stå i spidsen for kredsen de næste to år. Kredsformand Lars Petersen blev genvalgt som formand uden modkandidat. Og han blev også med overvældende majoritet valgt ind i hovedbestyrelsen.

Derimod var der på forhånd mere spænding om, hvem

der skulle besætte de to sidste pladser i hovedbestyrelsen og de to poster som faglig sekretær. Udover Lars Petersen var der yderligere fire kandidater til de i alt tre pladser i hovedbestyrelsen: Jane Niebe, Steen Englund, Svend Troelsen og Uffe Torup Kristensen.

For Uffe Torup Kristensen var der dog ingen grund til nervøsitet. Han blev med overvældende stemmetal genvalgt til hovedbestyrelsen. Til gengæld stod Jane Niebe og Svend Troelsen helt lige i stemmetal. Og selv efter tre omtællinger var resultatet det samme.

Derfor måtte man ty til vedtægternes bestemmelse om lodtrækning. Og her var Svend Troelsen den heldige. Dermed var det også en kendsgerning, at Steen Englund ikke blev genvalgt til hovedbestyrelsen, hvor han ellers har siddet i mange år.

Samme situation med stemmelighed opstod, da der skulle

vælges faglige sekretærer. Også her blev Uffe Torup Kristensen genvalgt med stor majoritet, mens der var stemmelighed mellem de to nye kandidater Svend Troelsen og Britt Krik. Denne gang svigtede heldet Svend Troelsen og Britt Krik blev ny faglig sekretær. Den fjerde kandidat var Bettina Skovby, som fik færrest stemmer.

På forhånd havde Ole Larsen og Finn Svarrer meddelt, at de ikke søgte genvalg som faglige sekretærer.

Grunden til, at der kun skulle vælges to faglige sekretærer, var som formand Lars Petersen begrundede det, at man gerne vil styrke den fagligt funderede sagsbehandlende del af arbejdet i kredsen og afgrænse den i forhold til de politiske opgaver.

– Her mener jeg godt, at vi kan klare de politiske og repræsentative opgaver med en formand og to faglige sekretærer, sagde Lars Petersen.

Fremtidigt arbejde

Generalforsamling drøftede og vedtog også de opgaver, den nye kredsbestyrelse skal arbejde med de næste to år.

Her er det lige nu kommunalvalget, der står for døren. Ellers er opgaverne at involveret sig i projekt arbejdspladsen – arbejdsglæde, indflydelse og synlighed. Desuden handler det om at udvikle platformen for en ny socialpædagogisk uddannelse, forsætte kampagnen med at hverve flere medlemmer, samt diskutere krav til OK 11.

Læs mere om generalforsamlingen på kredsens hjemmeside på www.sl.dk ■

På jagt efter indflydelse?

Klik ind på www.sl.dk/dengodearbejdsplads

SL's og BUPL's Januarkonference
'Dagbehandling i bevægelse'
Den 25.-26. januar 2010 på Hotel Faaborg Fjord

'Ytringsfrihed og umyndiggørelse/myndiggørelse'
v. Rasmus Villig

'Pædagogikken ud over rampen'
v. Søren Langager

Minikonferencer:
'Samarbejdet med forældre – samarbejdssamtalen'
'Samtalen' og 'Synlighed – gennem mediernes nåleøj'

Teater Opgang 2

Tilmeldingsfrist 24. november 2009

Yderligere oplysninger og tilmelding – se www.sl.dk/kalender

Læserbreve

Socialpædagogen er forpligtet til at optage alle læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 400 ord, svarende til cirka 2.000 anslag. Læserbreve med injurerende indhold kan afvises.

Synspunkter

Bringes efter en redaktionel vurdering. Vi optager kun synspunkter fra medlemmer og abonnenter. Synspunkter må højst fylde 1.600 ord svarende til cirka 8.000 anslag.

Læserbreve og synspunkter der bringes i bladet offentliggøres også på internettet.

Vi modtager helst indlæg pr. e-mail: redaktionen@s.l.dk, men indlæg kan også sendes til: Socialpædagogen
Brolæggerstræde 9
1211 København K
tlf. 3396 2800.

Deadline for læserbreve til nr. 23/09 er mandag den 2. november 2009 kl. 12.00

Barnets Reform må ikke kvæle døgninstitutionerne

Inger Thormann, psykolog

Barnets Reform skal forbedre vilkårene for de cirka 15.000 udsatte børn og unge, der ikke bor sammen med deres biologiske familie. Et af de centrale temaer i Barnets Reform, der netop er forhandlet på plads, er, at flere børn skal anbringes i familiepleje, og det medfører implicit, at færre anbringes på døgninstitution. Ønsket for børnene er, at de skal opleve trygge og stabile relationer i en plejefamilie sideløbende med, at de beholder kontakten til søskende, bedsteførelde og venner fra det familiære netværk.

Således ligger der mange gode tanker bag Barnets Reform, men politikere og embedsmænd må forstå, at vi ikke kan undvære døgninstitutionerne. Det er nemlig ikke altid, at det er bedst for et barn at blive anbragt i plejefamilie. Nogle børn viser så alvorlige problemstillinger, at selv erfarne plejeførelde må give op.

Først på året fik vi for eksempel inden for en måned anbragt to børn, der kom fra hver sin plejefamilie. Der var ikke tale om, at børnene havde haft ophold i dårlige plejefamilier. Det var opgaven, der udviklede sig anderledes end forventet. Ingen af børnene var grundigt beskrevet, og således var den

opgave, der skulle løses, ikke tilstrækkelig tydelig for de plejeførelde, der påtog sig opgaven. Begge børn kom, efter de brudte forhold, til Skodsborg – og det var godt.

Der vil som nævnt altid være en gruppe af børn og unge, der i en kortere eller længere periode af deres liv har brug for at opholde sig på en døgninstitution. Derfor må det være i samfundets interesse at sørge for, at vi fortsat har døgninstitutioner, som kan 'levere varen', altså sikre børn den optimale omsorg og beskyttelse – for eksempel sikre børns trivsel efter at de er født abstimente eller hjerne-skadede som følge af moderens narkotika- eller alkoholmisbrug under graviditeten. Nogle af disse børn kan anbringes i en plejefamilie, men mange er helt afhængige af den ekspertise, der findes på en specialinstitution for behandlingskrævende små børn. Det viser vores mangeårige erfaringer.

Det kan også dreje sig om for tidligt fødte børn med helt særlige behov, for eksempel at få at få tilført mad gennem sonde, det kan dreje sig om spædbørn mistænkt for at have oplevet seksuelle krænkelse, og hvor observation og behandling af et tværfagligt sammensat personale opleves som en nødvendighed. Det kan også dreje sig om børn, der har været udsat for vold, med forskellige fysiske

og psykiske symptomer til følge, børn der er afhængige af en hel særlig omsorg suppleret med fysioterapeutisk, psykologisk og pædiatrisk behandling.

For disse nævnte grupper af små børn gælder det, at de efter et ophold på døgninstitution, der indebærer udredning, en grundig observation og behandling suppleret af en beskrivelse af den opgave, der skal løses, kan anbringes i en plejefamilie med god mulighed for at kunne blive der til de er fyldt 18 år, eventuelt længere.

Det kan også dreje sig om børn, der er to, tre, fire eller fem år, når de anbringes på døgninstitution. Flere års massivt omsorgssvigt har sat sit tydelige spor på børnene. Det er børn, der har manglet den mest fornødne omsorg og beskyttelse, børn der for eksempel har været omsorgsgivere for deres egne psykisk syge eller misbrugende forældre, børn der har lært, at de ikke kan stole på andre end sig selv, børn som ikke har dannet tilknytning, fordi de ikke på noget tidspunkt i deres liv har turdet hengive sig følelsesmæssigt til noget menneske. Det er børn, der på grund af de voksnes generelle ressourceknaphed, ikke er blevet inviteret til en følelsesmæssig relation.

Disse børn er på vagt overfor alle velmenende mennesker, og deres grundlæggende angst for at blive svigtet igen, giver sig

udslag i udadrettet og voldsom adfærd. De kan også være indadvendte, og befinde sig i en form for depressiv tilstand.

Vi må som samfund sikre os, at vi bliver ved med at opretholde et beredskab, der kan imødekomme disse specielt udsatte børns behov for en omsorg, der indbefatter en tværfaglig ekspertise. Først efter en grundig kortlægning af det konkrete barns behov for omsorg og behandling, vil det være muligt at finde og ansætte den plejefamilie, der kan løse opgaven på sigt.

Vi ser for øjeblikket det modsatte. Vi ser og mærker, at for eksempel Københavns Kommune ønsker at drive døgninstitutioner efter markedsøkonomiske forhold. Man ser ikke længere døgninstitutionen som et beredskab, der står klar, når behovet er der. Tilbuddet skal kun være der, hvis der er efterspørgsel, på kort sigt. Der tænkes ikke på, hvordan vi skal kunne tiltrække den faglige arbejdskraft. Allerede i 2005 blev den såkaldte aktivitetsbaserede budgetstyringsmodel (taxametermodellen) indført i forhold til Københavns Kommunes døgninstitutioner. Taxametermodellen går ud på, at kun med 'kunder i vognen' tikker taxameteret. Oversat til vores hverdag betyder det, at kun med børn i sengene, tilføres institutionen midler. Som døgninstitution får man herefter kun sine fulde budgetmæssige midler, hvis man har fuld belægning, og i det øjeblik man ikke har fuld belægning skæres der ganske simpelt i institutionens indtægter. Det er selvsagt et meget stort problem – ikke mindst fordi personalet skal have løn, uanset om institutionen har få eller mange børn.

Hvordan forestiller politikere og embedsmænd sig, at man på en døgninstitution skal kunne opretholde et godt og kompetent beredskab, hvis man i en periode får skåret i sit budget på grund af, at der ikke henvises børn til anbringelse – og samme kommune for øvrigt også fortæller os, at kvaliteten af døgnan-

Kun mennesker, der er fortrolige med omsorgssvigtets karakter og ødelæggelse af det lille menneske vil forstå den saglige argumentation for, hvorfor kassetænkning ikke kan anvendes, når omsorgen for Danmarks mest sårbare små børn skal sikres

bringelserne generelt ikke er tilstrækkelig god? Vi afkræves med andre ord kvalitet med den ene hånd, mens den anden hånd fjerner det økonomiske fundament for kvaliteten.

Langsomt udsultes døgninstitutionerne økonomisk og den faglige ekspertise forsvinder, fordi personalet søger beskæftigelse andet steds.

Aktuelt har vores institution, Skodsborg Observations og behandlingshjem for små børn, ikke fuldt hus, og sådan er det. Sidste år havde vi heller ikke fuldt hus hele året, og resultatet er, at sidste års manglende indtægter begrænser vores økonomi meget kraftigt i år. Sådan er logikken i Københavns Kommunes Socialforvaltning. Det er utilfredsstillende, idet vi tilstræber kvalitet og altid har gjort det. Vi har fået nogle forslag af kommunen til, hvordan vi kan komme undskuddet til livs. Vi kan indskrive flere børn end vi er normeret til, eller vi kan lave større børnegrupper, så den enkelte pædagog skal tage sig af endnu flere børn, eller vi kan simpelthen skille os af med nogle medarbejdere.

Alle forslagene vil indebære en stærkt forringet kvalitet af den ydelse institutionen lever af at yde.

Rammen om vores institution er en gammel strandvejsvilla i Skodsborg. De fleste rum er forholdsvis små, og børnene

lever allerede tæt på hinanden. For eksempel deler fem spædbørn soveværelse. I grupperne, hvor de ældre børn bor, deler fire børn i alderen to-seks år soveværelse. At sætte en ekstra seng op kan synes enkelt, men sådan er det ikke. Hvert barn bærer på sit traume eller sine traumer, og hvert barn skal mødes og rummes af en voksen, der kan rumme barnets smerte og tilbyde sit nærvær. Derfor findes løsningen ikke i at sætte en ekstra seng op, ej heller i at bryde vægge ned og lade børnene bo i større enheder eller i at reducere personalet, som i forvejen løber stærkt. Endog meget stærkt.

Kun mennesker, der er fortrolige med omsorgssvigtets karakter og ødelæggelse af det lille menneske vil forstå den saglige argumentation for, hvorfor kassetænkning ikke kan anvendes, når omsorgen for Danmarks mest sårbare små børn skal sikres. Foruroligende, at hverken ansvarlige politikere eller embedsmænd rådfører sig med fagkendskabet og dermed får den fornødne indsigt, der må siges at være en forudsætning for at kunne lovgive og effektuere lovgivningen på det omsorgssvigtede barns præmisser.

Skodsborg, som vi kalder vores institution i daglig tale, har været et godt sted at være barn, og det har været et spændende sted at være medarbej-

der. Skodsborg er fortsat et godt sted at være for både børn og voksne, men spørgsmålet er, hvor længe det vil vare. Hvor længe kan vi blive ved med at sikre kvalitet i anbringelsen, hvis vore muligheder for at skabe kvaliteten fortsat begrænses?

Vi sikrer børnenes kontakt til deres søskende, bedsteforældre og øvrige netværk, og vi støtter børnenes kontakt med deres nærmeste også under svære vilkår. Vi ledsager børnene til samvær i fængsler og på hospitalsafdelinger, og når børn flytter til en plejefamilie, gør vi, hvad vi kan for at den etablerede kontakt med netværket fortsætter. Hvorfor skal Skodsborg og andre døgninstitutioner drives som var de almindelige kommercielle forretninger? Kan nogen forestille sig at politi, brandvæsen eller sygehusvæsenet for den sags skyld blev drevet efter samme model?

Vi har på mange måder været foregangsinstitution for andre, der arbejder professionelt med omsorgssvigtede små børn. Vi har beskrevet vores kvalitetsmål, før andre gjorde det, og før det pludseligt blev et krav, at alle skulle gøre det. Vi har lavet effektmålinger og deciderede forskningsbaserede undersøgelser af udskrevne børn. Vi har udgivet bøger og forskningsrapporter, ligesom adskillige dokumentarfilm fortæller om vores arbejde. Interesserede kan låne bøger og film på biblioteker og på Statens Filminstitut.

Velkommen til en reform, der har til hensigt at forbedre livet for de af Danmarks børn, der vokser op uden for eget hjem. Sker der imidlertid ikke en kvalitetssikring på døgninstitutionsområdet, herunder et opgør med den absurde økonomitænkning, vil de mest sårbare af Danmarks børn, i stedet for kvalitet desværre komme til at opleve det stik modsatte. ■

Inger Thormann har i en årrække været ansat som psykolog på Skodsborg Observations og behandlingshjem for børn mellem 0 og 6 år.

SOCIALPÆDAGGERNE I MEDIERNE

Vi mangler en børnetalsmand Debatindlæg i Politiken, 18. oktober

I sidste uge fremlagde socialminister Karen Ellemann Barnets Reform – en bred politisk aftale, der vel knap nok kan kaldes en reform, men som dog indeholder flere konkrete og mærkbare forbedringer for udsatte børn og unge. Det er positivt, men tilbage står stadig et helt grundlæggende problem: at vi i Danmark mangler et ordentligt rådgivnings- og klagesystem for børn og unge. Derfor skal der etableres en Børnetalsmand. En Børnetalsmand skal sikre børn og unge rettigheder i alle de mange sager, hvor deres ret til det offentlige beskyttelse ikke er tilgodeset. Børnetalsmanden skal derfor give alle børn et sted at henvende sig, når de ikke føler sig hørt, og institutionen skal give uvildig rådgivning til børn og unge om deres rettigheder og klagemuligheder. Børnetalsmanden skal også kunne viderefremme sager til de relevante klageinstanser.

Barnets Reform risikerer at svigte barnet

Ugebrevet A4, 12. oktober

Under overskriften 'afbureaukratisering' foreslår regeringen at lempe på flere af de elementer i anbringelsesreformen, der, ifølge Socialpædagogernes Landsforbund, garanterer børns rettigheder i forbindelse med sagsbehandling af for eksempel en anbringelse uden for hjemmet. 'Ministerne sætter med forslaget en fed streg hen over de forbedrende tiltag, der kom med anbringelsesreformen. En garanti for en grundig undersøgelse, er barnets retssikkerhed. Hvis vi slækker på det, så kalder vi det ikke afbureaukratisering, men derimod et tab af rettigheder for de svage grupper og børnene,' siger Kirsten Nissen, formand for Socialpædagogernes Landsforbund (SL).

Strid om undersøgelse af svage børn

DR.dk, 12. oktober

Bunkerne er vokset på sagsbehandlernes borde i kommunerne,

og regeringen foreslår derfor i Barnets Reform, at ikke alle børn skal udredes detaljeret af kommunernes sagsbehandlere, inden man beslutter hvilket tilbud, der passer bedst til barnets problemer. Det bekymrer Socialpædagerne, som har nær daglig kontakt til børnene. 'Det er meget vigtigt for barnet og barnets retssikkerhed, at et problem bliver undersøgt og grundigt belyst. Man kan ikke vide, hvor mange problemer der er, før de er undersøgt. Hvis sagsbehandlere har for store bunker kunne man lave nogle børnefaglige team. For eksempel kunne man ansætte nogle socialpædager med forstand på børn. Så kunne de lave de undersøgelser, så sagsbehandlere var fri for det,' siger Kirsten Nissen.

Sviger reformen de svageste børn?

P1 Morgen 12. oktober

'Barnets Reform et mit svendestykke'. Sådan siger socialminister Karen Elleman om den brede aftale, der markant skal forbedre tilværelsen for udsatte børn i Danmark. Det skal blandt andet ske ved at styrke omsorgen for børnene. For eksempel skal flere helt små børn anbringes i pleje i et trygt hjem hos en kærlig familie, frem for at bo på en institution, hvor personalet kommer og går efter et vagtskema. 'Vi er glade for, at regeringen har lyttet til os i en række tilfælde omkring barnets reform. Men der mangler finansiering af reformen – og så fik familieplejerne ikke sikret ordentlige arbejdsforhold gennem en kommunal ansættelse' siger næstformand hos Socialpædagerne Benny Andersen i en debat med socialminister Karen Ellemann på P1 Morgen.

Socialpædager bekymrede for lempelse af anbringelsesregler

Radioavisen, 12. oktober

Regeringens forslag om Barnets reform, der vil lempe krav i sager om anbringelser af børn, risikerer at svigte børnene, mener socialpædagerne. For tre år siden betød

en anbringelsesreform, at barnet og familien skal undersøges grundigt i alle sager, inden der træffes beslutning om det videre forløb – og det er de regler, regeringen nu vil lempe. Formanden for socialpædagerne, Kirsten Nissen, mener, det er vigtigt for barnet og barnets retssikkerhed, at der laves grundige undersøgelser, mens Socialrådgiverforeningens formand, Bettina Post, vil have sikret, at undersøgelserne som arbejdsredskab bliver en støtte i sagsbehandlingen og ikke en barriere for handling. Kirsten Nissen tror, at en løsning på problemet med for store sagsbunker hos sagsbehandlere er børnesagkyndige teams.

Teater om hjemløse

Århus Stiftstidende, 8. oktober

'Hjem til hjemløsheden' er titlen på et teaterstykke, der netop er blevet opført af danske og internationale pædagogstuderende på Peter Sabroe Seminariet. Efter opførelsen af teaterstykket var der en paneldebat om hjemløses vilkår med bla. Randers' borgmester og formanden for Socialpædagerne Østjylland, Verne Pedersen.

SL Østjylland: Helt galt at spare på anbringelser

JP Århus, 27. september

Århus Kommune har tænkt sig at spare tre mio. kr. på de dyreste anbringelsessager. Forslaget vækker bekymring hos kredsformand Verne Pedersen: 'Vi skal selvfølgelig ikke smide penge ud af vinduet, men vi er nødt til at tage det seriøst og kigge på, hvad det reelt koster. Problemet er tit, at når der bliver gjort noget, er disse børn og unge så ødelagte, at der faktisk skal rigtig mange ressourcer til for at få dem på ret kurs igen,' siger Verne Pedersen.

Reformaftale med huller

DK-Nyt, 8. oktober

Den politiske aftale om Barnets reform indeholder flere gode præciseringer, siger Socialpædagerne,

men der er også store huller i aftalen. Socialpædagogernes formand Kirsten Nissen siger i en kommentar til aftalen: 'Aftalen er et skridt i den rigtige retning på flere områder, men vi kunne godt have ønsket os, at de havde taget et par spadestik dybere på flere områder. For det første synes vi, aftalen mangler vilje til at ændre grundlæggende på finansieringen, der kan sikre at intentionerne i reformen kan føres ud i virkeligheden. Finansieringen skal ændres, så vi sikrer, at det er fagligheden, der står over økonomien. For det andet skal familieplejere sikres ordentlige ansættelsesforhold i kommunerne. For det kan ikke nytte, at man vil fokusere så stærkt på familiepleje i viften af anbringelsesmuligheder uden, at der følger en sikring af plejefamiliernes situation med. Og for det tredje ser vi i aftalen også langt efter en nødvendig prioritering af efterværn. Jeg synes det er flovt at se, at man ikke kan se nødvendigheden af at følge indsatsen helt til dørs.'

Gevinster ved Barnets Reform i fare

Altinget 8. oktober 2009

Socialpædagerne, socialrådgiverne og Børns Vilkår frygter, at de fremskridt, som forlignet bag Barnets Reform kan skabe, tabes, fordi der ikke er ordentlige krav om efterværn. Formanden for Dansk Socialrådgiverforening, Bettina Post, er overordnet positiv over for reformen. 'Men jeg er bekymret over, hvor lidt der står i foligesteksten om efterværn. Jeg troede, at dét ville være den helt store satsning. Vi risikerer, at alt det gode arbejde ryger på gulvet, når de anbragte børn nærmer sig voksenalderen,' siger Bettina Post. Og hun får fuld støtte af formanden for Socialpædagogernes Landsforbund. 'Vi siger jo heller ikke til vores egne børn, at de ikke kan få hjælp længere, når de fylder 18. Det er dybt urimeligt, for det er sårbare unge, vi sætter i en vanskelig situation. Men som jeg forstår det, så er man gået lidt let hen over denne del af området for at spare penge,' siger formand Kirsten Nissen.

Man kan nøjes med forebyggelse

DK-Nyt, 7. oktober

Justitsministeren og socialministeren har fremlagt 40 punkter til, hvordan de vil rette op på indsatsen over for kriminelle unge. Fint med fokus på forebyggelse, men fri os for fodlænker og indespærring af børn, mener Socialpædagogerne. "Vi er jo helt enige i, at der skal skrues op for forebyggelsen af ungdomskriminalitet. Og der ligger ikke noget i de her forslag, som ikke allerede i dag kan gennemføres.

Så det handler bare om at gøre ord til handling. Men vi er direkte imod at nedsætte den kriminelle lavalder. Den vilkårlighed, vi oplever i forhold til trangen til at låse børn inde, synes jeg er stærkt bekymrende," siger formanden for Socialpædagogerne Kirsten Nissen.

Redaktionen er afsluttet onsdag den 21. oktober 2009. Se flere presseklip på www.sl.dk/slimedierne

DEBAT

Skal vi nu til at synliggøre os via BUPL?

Thor Petersen,
TR, Aalborg Kommune

Det undrer mig, at de billeder, der understøtter artiklen 'Nordjysk protest mod spareplaner', som er vist i Socialpædagogen nr. 20, viser BUPL's rigtig gode, illustrative og i øjenfaldende protest i form af flyttekasser og pædagoger med logo på trøjerne.

Ser læseren rigtig godt efter, kan der i baggrunden på et af de fire billeder skimtes et par socialpædagoger – men man skal kende dem godt for at vide, at det er dem... Ellers er pædagogerne på billederne udelukkende fra BUPL.

Vi var som socialpædagoger på ingen måde usynlige, da vi gik på gaden. Vi stillede endda op for en fotograf, som skulle tage billeder til vores fagblad, vi uddelte flyers, vi havde trøjer på med logoet 'Socialpædagogerne i Nordjylland', vi deltog i 1. behandlingen af budgetforslag m.v.

Billedserien er god, men misvisende i forhold til socialpædagogernes udmærkede og

synlige indsats – vi kunne godt have været flere, men det er en anden sag.

Svar

Det er selvfølgelig en fejl, at det bestilte billede af Socialpædagogerne Nordjyllands repræsentanter ikke blev bragt i forbindelse med den omtalte artikel.

Det kan jeg kun beklage!

Som læserne måske har bemærket, så var der i det efterfølgende nummer, Socialpædagogen nr. 21, en opfølgende artikel, hvor billedet af den socialpædagogiske delegation bringes i forbindelse med omtalen af, at besparelserne i Aalborg for en stor dels vedkommende blev taget af bordet.

Venlig hilsen

Jens Nielsen, redaktør

FAGBLADET PÅ FACEBOOK

Facebook-gruppen 'Fagbladet Socialpædagogen' har knap 1600 medlemmer. Vi har plukket i debatten. Nogle indlæg er forkortet og redigeret.

SL skal især fokusere på personaleforhold

Yvonne Kaas skriver blandt andet:

Til generalforsamlingen i Storkøbenhavn bemærkede jeg, at flere talere gerne ville tale om, at vi skal arbejde for at den kriminelle lavalder ikke skal sættes ned. Jeg er helt enig, men jeg synes, at det er en opgave for foreninger som Børns Rettigheder, Red Barnet og mange andre udmærkede foreninger. De skal tale om socialpolitiske forhold for Danmarks børn og unge. Jeg mener, at Socialpædagogernes Landsforbund hovedsagelig skal arbejde for, at vi som personaler har ordentlige, fagpolitiske forhold.

Tillykke med valget til alle jer, der stillede op – jeg håber, at I vil lægge hovedvægten af jeres arbejde på, at vi som personaler kan få ordnede forhold på arbejdspladserne og kan være stolte af vores fag. Væggen, 9. oktober 2009

Hvad er det socialpædagoger kan?

Karen Thymann Hansen giver sit bud på socialpædagogers kernekompetencer og skriver blandt andet:

Den gode socialpædagog kan skabe kontekster af samspil, der opleves udviklende og meningsfulde for de borgere, der er mål for indsatsen. Når det lykkes, skabes der en positiv udviklingsspiral, der gør det muligt for borgeren at udvikle sig og tage ansvar for egen udvikling og dannelse, og også giver mulighed for at modtage den nødvendige hjælp og støtte fra omsorgsgivere. Desuden skaber det livskvalitet.

Mit bud på pædagogernes faglige kompetencer er (blandt andet, red.):

- Kompetencer til at skabe kontakt via empati og indføling.
- Kompetencer og viden om kommunikation – total kommunikation, tolkning og analyse af kommunikative udtryk og samspil.
- Kompetencer og viden om udviklende samspil.
- Kompetencer og viden om relationsdannelse.
- Kompetencer til at arbejde med netværksdannelse og samarbejde med pårørende og øvrige fagpersoner, som borgeren kommer i berøring med, og således være tovholder i en koordinerende funktion, så indsatsen tilpasses borgerens behov.
- Kompetencer til at formidle indsatsen i skrift og tale.
- Kompetencer til at se det hele menneske bagved evt. handicaps eller sygdomme- helhedssyn

Debatforum, 18. oktober

Private samtaler ved borgernes middagsbord – er det i orden?

Cecilie Lykke Rohde skriver blandt andet:

Jeg var tidligere på året i praktik på et dagcenter for fysisk og psykisk handicappede samt pensionister, og jeg fik det indtryk, at alle taler med alle, og der stort set ingen grænser er for samtaleemnerne... Personalet talte personligt/privat, og det samme gjorde flere af brugerne. Det synes jeg absolut ikke, der er noget galt i – tværtimod, faktisk:-) Jeg synes, privat snak bidrager med hygge og en behagelig stemning. Man kan nærmest ikke undgå, at samtalen på et tidspunkt bliver personlig/privat, da det jo er en selv, der er redskabet. Man bruger sig selv til at yde omsorg og hjælpe andre, derfor synes jeg bare det er naturligt, at man deler sit liv(eller dele af det) med de andre (kollegaer som brugere).

Debatforum, 16. oktober

Læs mere – og send selv bidrag – på Facebook-gruppen, som du finder via www.socialpaedagogen.dk. Redigeret af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

KREDSNYT

LILLEBÆLT

Cafe Arrangement for familieplejere

2. november kl. 09.30 – 12.00

Danmarksgade 16, 5000 Odense C.
Emne: Børn i familier med alkohol problemer.

Steffen Christensen Børne- og familiesagkyndig, alkoholbehandling, Odense Kommune, kommer og fortæller om: Hvad er det et barn kan opleve i en alkoholramt familie og hvad kan vi voksne hjælpe dette barn med. Fra uforudsigelighed til mormorpædagogik.

Kom og deltag – ægtefæller og familieplejere der ikke er medlemmer af socialpædagogerne er også velkomne. Tilmelding ente via hjemmesiden www.sl.dk/lillebaelt eller på E-mail lillebaelt@sl.dk – tlf. 7248 6400.

Temadag for familieplejeområdet

23. november Kl. 9.00-15.00

Mødested: Socialpædagogerne Lillebælt, Danmarksgade 16, 5000 Odense C.

Arrangør: Socialpædagogerne Lillebælt og CESA

Kære medlem. Her er din chance for ny læring! Læs alt om kurset på kredsens hjemmeside.

Prisen er: 700 kr. inkl. kaffe og frokost. For medlemmer af SL og/eller plejeforældre, der har børn via CESA er prisen 350 kr.

Tilmelding senest 1. november 2009 til post@cesa.dk eller tlf 62 62 39 72 – oplys venligst navne på alle deltagere, da der udstedes kursusbevis.

Omsorgssvigt og/eller hjerneskade?

Hvordan hjælper vi børn der både har neurologiske og følelsesmæssige problemer?

23. november kl. 9.00 – 15.00

Socialpædagogerne, Danmarksgade 16, 5000 Odense C.

Arrangeret i samarbejde mellem Kreds Lillebælt og CESA (Center for Socialt Arbejde).

Med udgangspunkt i cases vil vi se nærmere på hvordan forstyrrelser i affektregulering/impulsivitet, opmærksomhedsfunktioner og kontakt kan forstås med udgangspunkt i både tidlig følelsesmæssig skade og neuropsykologiske forstyrrelser.

Underviser cand.psych Rikke Schwartz – se www.rikkeschwartz.dk.
Pris: 700,- kr. incl. kaffe og frokost.
For medlemmer af SL og/eller plejeforældre, der har børn via CESA er prisen 350,- kr.

Tilmelding senest: 1. november 2009
Tilmelding kan ske på post@cesa.dk eller tlf. 6262 3972.

Oplys venligst navne på deltager, da der udstedes kursusbevis.

Lillebælt seniorer
Foredrag med Hanne Faldborg

25. november kl. 9.30-13.00

Et foredrag om den tredje alder – 'Gør den til din bedste' ved Hanne Faldborg.

Vi starter med rundstykker kl. 9.30 i Danmarksgade 16, 5000 Odense. Efter foredraget slutter vi af med en sandwich kl. ca. 13.00.

Tilmelding på tlf. 7248 6400 – senest den 18. november. Foredraget er gratis for medlemmer – ikke-medlemmer kr. 100.

Julefrokost for seniorerne i Lillebælt, netværk Vejle

4. december kl. 17.00

På det gamle rådhus i Børkop, Ellebækvej 1, 7080 Børkop. Kr. 50,- for medlemmer og kr. 150,- for ikke-medlemmer

Vi serverer lidt godt, at spise, drikkevarer kan købes. Der vil være pakkespil, så husk en sjov pakke til minimum 20,- kr.

Tilmelding senest 20. nov. Til Vera Petersen 23825084 eller e-mail verathomsen@hotmail.com

MIDTJYLLAND

Temadag om overspisning

18. november kl. 9.30 – 13.00

Socialpædagogerne Midtjylland, Nørregade 8, 4100 Ringsted.

Oplæg v.Forstander Karl Arvidson, Julemærkehjemmet Skælskør.

Formål: At deltagerne – ud fra praksis på julemærkehjemmet – forstår og forholder sig til problematikken og kan benytte erfaringerne i det daglige arbejde i plejefamilien.

Deltagere: Medlemmer af Socialpædagogerne.

Tilmelding senest 13. november på enten www.sl.dk/midtsjaelland eller tlf. 7248 6550.

MIDTSJÆLLAND

Netværksmøde for familieplejere i Guldborsund kommune

3. november og 1. december kl. 10.00-12.30

Kæpgårdsvej 2 C, 4840 Nr. Alslev.

3. november – om Efterværn og bofællesskaber, 1.december – om spiseproblemer – kost/ernæring, evt. julefrokost. Afsæt desuden den 1. tirsdag i hver måned i 2010 til netværksmøder.
Tilmelding til: Palle B. Petersen tlf. 5486 2131.

Temadag om etik på det socialpædagogiske arbejdsområde

2. december kl. 10.00 – 15.30

Kredskontoret, Kæpgårdsvej 2 C, 4840 Nørre Alslev.

Formålet med temadagen er at sætte fokus på etisk bevidsthed, etisk refleksion og beslutningstagen i Socialpædagogik.

Temadagen er identisk med de temadage der tidligere er afholdt i samarbejde med kreds Midtjylland.

I oplægget sættes fokus på etiske værdier og etiske dilemmaer i socialpædagogisk praksis. Endvidere diskuteres forholdet mellem etiske og moralske værdier, dyder og kompetencer v/Ditte Sørensen, socialfaglig konsulent SL-C.

Tilmeldingsfrist: Deltagerantallet er 40, og princippet 'først til mølle' gælder her. Tilmelding til kreds Storstrøm på mail storstroem@sl.dk med angivelse af navn, cpr.nr. og tlfnr.

NORDJYLLAND

Cafemøder i efterlønsklubben

Vær med den første torsdag i hver måned fra kl. 14-16

Det næste møde er:

5. november

Formålet med efterlønsklubben er at give medlemmer, som har forladt arbejdsmarkedet eller er gået på førtidspension en mulighed for at mødes med gamle kollegaer til en kop kaffe, et spil kort eller en snak om 'De gode gamle dage – da du var aktiv på arbejdsmarkedet'.

Det er gratis at deltage, og der vil være mulighed for at købe øl og vand. Ingen tilmelding, bare mød op!

NORDSJÆLLAND

Cafemøde

18. november kl. 10-14

Socialpædagogerne Kreds Nordsjælland afholder cafemøde for familieplejere. Tilmelding er ikke nødvendig.

STORKØBENHAVN

Storkøbenhavn Seniorerne

LO faglige seniorer holder følgende møder i Amager kulturcenter, Øresundsvej 4:

13 november kl. 10

Folketingsmedlem Frank Aaen, giver sin vurdering af den aktuelle økonomiske situation.

27. november kl. 10

Benedicte Federspiel: Hvad betyder forbrugerrådet for vore hverdag? Mød op, der er ingen tilmeldingsfrister!

3. december kl. 17

Julefrokost i Socialpædagogernes lokaler: Hejrevej 43, 4. sal.
Tilmeldingsfrist den 16/11
Mail: seniorerne@yahoo.dk
Tlf: 2489 1061.

STORSTRØM

Familieplejenetværket, Lolland Kommune

3. november kl. 9.30 – 12.00

Café møde: Snak af løst og fast, samt opsamling af året der gik.

Havnegade 19, 4900 Nakskov, Tilmelding til Helle på mail leif.uteromuhl@adslhome.dk, tlf.. 5494 0036, SMS 2336 3499, senest 28. oktober.

SYDJYLLAND

Forhandlingsteknik for familieplejere

16. og 17. november, Aabenraa 2. og 3. december, Esbjerg

To dages kursus for familieplejere.
Tilmeldingsfrist: 8. november og 24. november.

Tilmelding og yderligere information på: www.sl.dk/sydjylland

Julefrokost for Seniorsektionen i Sydjylland

28. november kl. 18:30

Hvidding Forsamlingshus (6 km syd for Ribe).

Kom og vær med til årets hyggelige julefrokost for senioren i Sydjylland. Tag din ægtefælle, ven eller veninde med.

Prisen for medlemmer kr. 0, for ikke-medlemmer er prisen kr. 200. Drikkevarer på egen regning.

Tilmeldingsfrist: 15. november 2009.

Tilmelding til: Anne tlf. 75 42 27 56/22 92 77 71.

ØSTJYLLAND

Efterlønsmøde

17. november kl. 17 – 19

Mødet holdes i SL's lokaler Frichsparken, Søren Frichsvej 42,C, Åbyhøj. Efterlønsgruppen ved A-kassen vil stå for en grundig orientering om efterlønsordningen.

Overvej du at gå på efterløn i nærmeste fremtid, så mød op og få svar

på de spørgsmål, du måtte have. Da Senior Lauget er vært ved en bid brød, en øl eller vand beder vi af hensyn til indkøbene om tilmelding til nedenstående tlf. nr. senest den 13. november.

Steen H. Eriksen tlf. 8649 5389 eller Jens Josiassen tlf. 8752 2012.

Juletræsfest

6. december kl. 13 – 16

Sted. Pædagoguddannelsen JYDSK, Skejbyvej 29 . 8240 Risskov.

Indbydelsen gælder alle SL Medlemmer med børn og børnebørn.

Senior Lauget står for juletræ, Julemand (kommer sammen med den Sorte Trolde fra Rold). Musik, dans om juletræet, godteposer til børnene. Vand, øl , Kaffe og kringler.

Af hensyn til indkøb er tilmelding nødvendig. Tilmelding skal ske til SL Kontoret tlf. 7248 6300. Sidste frist for tilmelding er tirsdag den 1. december.

Husk ved tilmelding at angive navn, antal børn og antal voksne.

Deltagerpris: Voksne 20 kr. børn 50 kr. der betales ved indgangen

Børn, unge og familier med særlige behov

- et kompetencegivende diplommodul i socialpædagogik

30. august - 8. oktober 2010

Brochure og personlig vejledning:

www.ucl.dk/diplom

tlf. 6318 4004

UNIVERSITY COLLEGE
Lillebælt

Du kan læse mere på www.ucl.dk/diplom

Vikarservice til dag- og døgninstitutioner
Kommer på hele Sjælland

Krømlingevej 10
4700 Næstved
Tlf.: 2745 8037
Fax: 5554 0090
info@best-choice.dk
www.best-choice.dk

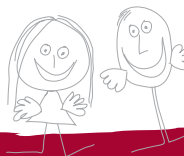
Telefontid fra 06-24

NETKASSEN

Ligger du søvnløs over din økonomi?

– Med Netkassen kan du næsten døgnet rundt sende dine ydelseskort eller søge om feriedagpenge over nettet. Klik ind på www.netkassen.dk og se et filmklip om, hvor let Netkassen er at bruge.

Som følge af stigende efterspørgsel, yder vi nu også vikardækning med MEDHJÆLPERE

Vi tilbyder uddannede vikarer til:
INSTITUTIONER
Dag- døgn- og specialinstitutioner

SKOLER
Folkeskoler, specialskoler

Vi tilbyder også pædagoger til:
FAMILIEBEHANDLING
Støtte, rådgivning og behandling til børn, unge og familier
Vi vægter høj kvalitet, lyst, fleksibilitet og respekt.

* Pædagogisk vikarbureau har overenskomst med: BUPL, SL, PMF, LFS samt LC og Danmarks Lærereforening.

ALDERSROGADE 6C 4.SAL · 2100 KBH Ø
TELEFON 70 27 12 18 · WEB www.pvb.dk · EMAIL pvb@pvb.dk

KALENDER

Omtale i vores aktivitetskalender må højst fylde 50 ord, dvs. arrangementets titel, tid og sted, deltagerbetaling, optagelseskriterier og frister.

2. november kl. 20

Støttekoncert for Danner

Koncertsalen i Tivoli, Vesterbrogade 3, 1630 København V

Danner fylder 30 år, og det bliver fejret med et brag af en støttekoncert i Koncertsalen i Tivoli til fordel for børn i voldsramte familier. På scenen står Annisette, Anne Linnet, Søs Fenger, Cæcilie Norby, Camille Jones og Fagget Fairys. Værter: Anne Marie Helger og Per Vers. For første gang bliver der uddelt en 'Danner Ærespris' til et menneske, der har gjort en ekstraordinær indsats for voldsramte.

Alle optræder gratis, og hele overskuddet går til Danners arbejde med børn i voldsramte familier.

Entré: 375 kr. (+gebyr)

Se mere på www.dannerhuset.dk

2. november 2009

Temadag Region Nordjylland: Lederudfordringer

Hotel Søparken, Åbybro

Temadag for centerledere, forstandere, stedfortrædere, afdelingsledere,

chefer på handicapområdet i Region Nordjylland. Oplægsholdere: Karen Lisa Salamon og Rasmus Ankersen Program og tilmelding på www.socialtlederforum.dk Yderligere oplysninger på: tlf. 6471 5993 / e-mail: mail@socialtlederforum.dk Arr.: Socialt Leder Forum

10. november kl. 9.00 – 12.00

International uge – kulturmøde, internationalisering

Pædagoguddannelsen Nordsjælland, Carlsbergvej 14, Hillerød

'Samspil og modsætninger mellem internationale konventioner angående f.eks. ligebehandling, børn samt handicappede og pædagogisk arbejde i Danmark 2009.'

Oplægsholdere: Annette Faye Jacobsen og Mandana Zarreparvar, begge fra Center for Menneskerettigheder Gratis adgang – tilmelding ikke nødvendig.

9. december kl. 9.00-15.45

Konference: Unges brug af rusmidler

Best Western Torvehallerne A/S, Kirkevej 10-16, 7100 Vejle

Konference om unge under 18 år og misbrug, arrangeret af Unges Misbrug – Viden til Fagpersoner, der er et nationalt videnscenter under Servicestyrelsens Udsatteenhed.

Konferencen stiller skarpt på de faglige kompetencer, der kan skabe den nødvendige og tillidsfulde kontakt, som skal til for at opspore unge med et problematisk forbrug af rusmidler – og efterfølgende yde den fornødne støtte og hjælp til de unge.

Konferencen og oplægsholderne vil lægge op til en aktiv diskussion og refleksion blandt deltagerne. Samtidig vil konferencen give mulighed for at blive inspireret, og måske også provokeret, af andre fagfolks erfaringer og holdninger, og til at danne nye netværk på tværs af kommunale og faglige grænser.

Deltagelse er gratis.

Tilmelding senest 2. november – men der er begrænset antal pladser

Se programmet på www.servicestyrelsen.dk/wm152722

26. januar 2010

Konference: Plejefamilier til børn og unge med etniskminoritetsbaggrund

Hotel Nyborg Strand

Konference, der sætter fokus på hvordan kvaliteten i anbringelser af børn med etnisk minoritetsbaggrund kan styrkes. På konferencen formidles viden om perspektiver og ønsker blandt plejebørn og forældre med etnisk minoritetsbaggrund, betydning af udvikling/vedligeholdelse af

barnets modersmål, hvilke kompetencer en familie skal besidde, for at være kompetent til et plejebarn med etnisk minoritetsbaggrund, relevant lovgivning samt national og international forskning på området.

Pris: 500,- kr.

Tilmelding og yderligere information: www.servicestyrelsen.dk

Arr.: Børn & Familier, Københavns Kommunes Videnscenter for Familiepleje og Servicestyrelsen

SOCIALPÆDAGOGERNES KLAGENÆVN

Hvis du vil klage...

Hvis du mener, at der er begået fejl eller forsømmelser ved behandling af din sag – enten i kredsen eller i forbundet – kan du få din klage behandlet af Socialpædagogernes Klagenævn.

For at Socialpædagogernes klagenævn kan behandle en sag, skal du først have udnyttet det interne klagesystem i Socialpædagogerne. Sagen må endvidere ikke være rejst ved domstolene.

Klagenævnet består af en dommer samt to medlemmer af Socialpædagogerne. Nævnet er uafhængigt af Socialpædagogerne og nævnets udtalelser er vejledende.

Hvad kan du klage over:

Du kan klage over sagsbehandlingen i Socialpædagogerne i individuelle medlemssager, hvor du som medlem har en væsentlig, individuel interesse. En individuel medlemssag er eksempelvis en afskedigelsessag, en arbejdsskadesag, en social sag eller en lønsag, hvor Socialpædagogerne har bistået dig.

Du kan ikke klage over forbundets kollektive interessevaretagelse, eksempelvis overenskomstresultat, eller generelle fagpolitiske beslutninger truffet af forbundet.

Klagevejledning:

Ved sagens afslutning vil du modtage en klagevejledning fra Socialpædagogerne. I forbindelse med indgåelse af indivi-

duelle lønftaler vil du ikke modtage en klagevejledning. Du har dog fortsat mulighed for at klage over Socialpædagogernes bistand i forbindelse med indgåelse af lønftaler.

Klagefrist:

Din klage skal være Socialpædagogerne/Klagenævnet i hænde senest fire uger efter at du har modtaget afgørelsen. I forbindelse med individuelle lønftaler er der ingen klagefrist.

Kreds niveau:

Hvis du vil klage over fejl og forsømmelser i forbindelse med en sag, der er behandlet i kredsen, skal du først klage til kredsbestyrelsen.

Forbunds niveau:

Hvis du er utilfreds med kredsbestyrelsens afgørelse, kan du herefter klage til Socialpædagogernes Forretningsudvalg.

Klagenævn:

Såfremt du er utilfreds med Forretningsudvalgets afgørelse, kan du klage til Socialpædagogernes Klagenævn. Klagenævnet har adresse udenfor Socialpædagogerne og din skriftlige klage skal derfor sendes til:

Socialpædagogernes Klagenævn
c/o dommer Tine Vuust
Københavns Byret
Domhuset, Nytorv
1450 København K

NOTER

Bedre vilkår for lærerfaglighed

Danmarks Lærerforening og Socialpædagogernes Landsforbund har i fællesskab drøftet forholdene for lærerne i SL, der er ansat ved interne skoler på døgninstitutioner. De to organisationer konkluderer efter drøftelsen, at kommunalreformen har åbnet for en ny og spændende udvikling af de interne skoler på døgninstitutionerne, og at det er nødvendigt at møde disse udfordringer med den stærkest mulige organisering.

De to organisationer har i fællesskab ønsket at drøfte, hvor området bevæger sig hen og at udvikle fagligheden, så det modsvarer de nye krav og styrker organiseringen.

SL har i drøftelserne tilkendegivet at ville tilbyde bedre mulighed for at knytte netværk på tværs af organisationen og gøre det muligt for lærerne at drøfte deres faglighed med hinanden. Begge organisationer er enige om, at lærerne i højere grad end nu skal opleve, at deres lærerfaglighed er en vigtig del af fagforeningsmedlemskabet.

De to organisationer slutter med at forsikre om, at de er indstillet på at drøfte og tage skridt til yderligere organisatoriske initiativer, der kan føre til det ønskede mål, hvis der skulle vise sig barrierer for den ønskede styrkelse af lærerfagligheden og organiseringen.

kl

PKA får pris for risikostyring

PKA, der blandt andet administrerer socialpædagogernes pensioner, har fået tildelt prisen 'Pension Fund of the Year 2009' på baggrund af sit arbejde med risikostyring. Risikostyring har til formål at beskytte medlemmernes pensioner.

Det mener Life & Pensions, der er et specialmagasin med fokus på risikostyring, at PKA har gjort så godt, at selskabet skal modtage årets pris, der overrækkes i London den 3. november.

PKA har således i efteråret 2008 introduceret en ny risikomodell – Pensions Beskyttelse Grænser (PBG), der har gjort pensionskassen i stand til at optimere brugen af dets reserver og investere mere effektivt.

Desuden har PKA gennemført et pensionsvalg, som 65 procent af medlemmerne takkede ja til, hvilket betød, at de fik en lavere garanti mod en højere pension. For PKA-pensionskasserne betød valget, at de fik frigivet midler til at øge investeringerne samtidig med, at man var i stand til at styre risikoen, så svingningerne på de finansielle markeder ikke fik betydning for medlemmernes pensioner.

kl

Rettelse: Kuk i billedteksterne

Ved en dum fejl var der sat forkerte navne på to af billederne til hovedhistorien om arbejdspladskultur i Socialpædagogen nr. 20 fra 2. oktober. På billedet på side 5 bliver Loa Viveca Pedersen flankeret af to kolleger, men det er ikke Lars Thomsen og Hanne Brygger, som der står. Det er derimod Erling Møhr Johnsen og Kirsten Heinze. På samme måde er det ikke Lars Thomsen, der sidder i forgrunden på fotoet på side 7, men Erling Møhr Johnsen.

Vi beklager fejlen – både over for læserne, over for dem, der fik deres navn fejlagtigt med, og dem, der ikke fik deres navn med.

Red.

ILLUSTRATION: MALBRIIT BERNI JENSEN

Skriv af hjertens lyst om arbejdsglæde

På Personalepolitisk Messe den 12. januar 2010 vil vi gøre socialpædagogernes, lærernes, medhjælpernes og værkstedsassistenternes arbejdsglæde synlig – vil I være med?

Alle socialpædagogiske arbejdspladser får nu mulighed for at synliggøre arbejdsglæden. Socialpædagogernes Landsforbund udskriver en konkurrence og vi håber, at arbejdspladserne vil være med. Skriv om arbejdsglæden på netop jeres arbejdsplads, skriv om den konkrete oplevelse i den socialpædagogiske indsats, som medvirker til, at der også den dag er arbejdsglæde hos jer. Der er kun to kriterier for at være med i konkurrencen: Jeres bidrag må fylde en A4-side – med 12-punkt skrift og enkelt linjeafstand – og deadline er den 1. december. I må meget gerne vedlægge en illustration i form af en tegning, et foto eller lignende på min. 2 Mb.

Vi samler alle bidrag i en bog. Alle arbejdspladser, der har bidraget til konkurrencen, modtager et eksemplar af bogen. Og der kåres en vinder. Vinderen findes ved lodtrækning. Præmien vil være et bidrag til arbejdsglæden, lidt godt til det næste personalemøde.

Skriv af hjertens lyst, skriv om det sjove, det alvorlige, om det, der stadig gør det fantastisk at arbejde med lige netop det, I arbejder med. Skriv det som en dagbog, som et eventyr, som et digt eller som en helt konkret episode. I bestemmer formen – vi glæder os til at modtage bidraget. Og vi glæder os særligt til at give bidragene videre til de mange deltagere fra kommuner og regioner, som kommer på Personalepolitisk Messe – se mere om messen på www.grihverdagen.nu

Siden og evt. illustration sendes senest den 1. december til dagbog@sl.dk. Vinderen findes og offentliggøres fredag den 18. december.

Bogen offentliggøres den 12. januar på Personalepolitisk Messe. I samme uge modtager alle bidragydere et eksemplar af bogen.

FAGLIGE NETVÆRK

WWW.SL.DK/NETVÆRK

for medlemmer, der arbejder inden for følgende områder:

Socialpædagoger ansat ved somatiske og psykiatriske afd.
www.sl.dk/hospsyk

Netværksansvarlig:
Jesper Leschly Pedersen
Marslev Byvej 19, 5290 Marslev
Tlf. privat 6595 1877 / 4092 5321
mail: jlp@sl.dk eller
jesperped@dbmail.dk

Økonomiansvarlig:
Inger Nielsen
Tlf. arb. 8949 9001
Tlf. privat: 8693 2356
mail: ingeregod@hotmail.com

Sikrede døgninstitutioner for unge under 18 år
www.sl.dk/sikrede

Netværksansvarlig:
Kurt Rasmussen
Munkebjergvej 50,
5000 Odense C
Tlf. 6614 2129
mail: munkebjergvej50@privat.dk

Økonomiansvarlig:
Mette K. Andersen
Tlf. 4752 8467

Domfældte
www.sl.dk/domfældte
udviklingshæmmede

Netværksansvarlig:
Kirsten Larsen
Behandlingscentret
Hammer Bakker
Bodil Hjortsvej 9
9310 Vodskov
Tlf. 9931 7100
mail: bev.kl@nja.dk

Fagligt Ældretnetværk
www.fagligtaldrenetværk.dk

Netværksansvarlig:
Sussi Larsen
Græsted Hovedgade 54
3230 Græsted
mail: sussi@aldrenetverket.dk

Økonomiansvarlig:
Else Marie Sørensen
Tlf. 7544 5588

Senhjerneskadede og bevægelseshandicappede
www.sl.dk/s&b

Netværksansvarlig:
Vanda Thorup
Neuro/fysisk Handicapcenter
Bygholms Allé 2, 8260 Viby J.
Tlf. 8733 8460 / mobil 5157 5512
vtr@fa.aarhus.dk

Økonomiansvarlig:
Jytte Jelstrup
Mobil: 2879 2089
jytte.jelstrup@koege.com

Hjemmesideansvarlig:
Niels Schmidt
7445 0976

Stofmisbrugsområdet
www.sl.dk/stofmisbrugsområdet

Netværksansvarlig:
Ingelis Langgaard
KABS, Bakken 3
2600 Glostrup
Tlf. 2032 7151
mail:
ingelislanggaard@glostrup.dk

Økonomiansvarlig:
Ingrid Lund Sørensen
Tlf. 5150 2782
mail: ings@fa.dk

Kuratorer/familiepleje-konsulenter
www.sl.dk/kuratorer

Konst. netværksansvarlig:
Esben Bohøj
Ungdomscentret
Sønderallé 33, 8000 Århus C
Tlf. 8940 5227 eller 2920 3648
e-mail: ebo@aarhus.dk

Døve
www.sl.dk/døve

Netværksansvarlig:
Anne Buss
Center for Døve AJ (www.cfd.dk)
Boprojekt Vision 18
Tlf. 2140 2503
mail: annebuss@tdcadsl.dk

Sindslidende
www.sl.dk/sindslidende

Bjarne Møller:
Tlf. arb. 7789 6165/5157 6621
Tlf. priv. 8616 7034
mail: bm@fa.aarhus.dk

Morten Schuster
tlf. arb. 3957 5632

Aflastningsinstitutioner
www.sl.dk/aflastning

Netværksansvarlig:
Trine Julin Johnsen
Landerslevvej 67
3630 Jægerspris
Tlf. 2122 8452

Økonomiansvarlig:
Lillian Jensen
Tlf. 9721 0291

Kommunale fritidstilbud til mennesker med fysiske og psykiske funktionsnedsættelser

www.sl.dk/fritidstilbud
Netværksansvarlig:
Jette Hedensted
Tusindfryd
Gulkrog 1,
7100 Vejle
Tlf. 7644 6060
mail: jehed@vejle.dk

Økonomiansvarlig:
Lissi Frederiksen, tlf. 7532 5950,
mail: lissisa@sol.dk

Marginaliserede og udstødte
www.sl.dk/marginaliserede

Netværksansvarlig:
Peder Larsen
St. Dannesbo
Bryllevej 20, 5250 Odense SV
Tlf. 6028 0575

Økonomiansvarlig:
Gitte Helle Lundgren
Tlf. 6396 0211
gilu@odense.dk

Opholdssteder
www.sl.dk/opholdssteder

Netværksansvarlig p.t.:
Niels Lønbæk Pedersen
Brolæggerstræde 9
1211 København K
Tlf. 7248 6000
mail: nlp@sl.dk

Familiepleje
www.sl.dk/familieplejenetværk

Netværksansvarlig:
Lilli Bach Andersen
Løjenkærvej 16, 8300 Odder
Tlf. 8692 8257
mail: toesen@andersen.tdcadsl.dk

Småbørns- og familieinstitutioner
www.sl.dk/småbørnsinstitutioner
www.sl.dk/familieinstitutioner

Netværksansvarlig:
Irene Larsen
Stendyssehaven
Skovsbovej 101
5700 Svendborg
Tlf. 6217 2060

Lærere ansat på døgninstitutioner
www.sl.dk/lærer

Netværksansvarlig:
Flemming Kjærgaard
Behandlingshjemmet Sølyst
Færgevej 3
5800 Nyborg
Tlf. 6333 7090
mail: fkan@nyborg.dk
fax: 6333 6969

Meld dig ind i DIT netværk på www.sl.dk/netværk

Kan politiske initiativer få ungdomskriminaliteten til at stige?

Af Inge M. Bryderup,
lektor

Følge Danmarks Statistik er der i perioden fra 1990 til 2004 sket en firedobling i antallet af afgørelser til ubetinget frihedsstraf for de 15-17-årige.

Der er ligeledes sket en markant stigning i antallet af voldsdomme blandt de 15-17-årige. I 2004 idømte de danske domstole 985 fængselsstraffe (betingede såvel som ubetingede) for voldsforbrydelser til unge mellem 15 og 17 år, hvilket var en stigning på 56 procent på tre år. Samme udvikling kan aflæses i antallet af domme til ungdomssanktion, hvor der er sket en stigning fra 77 til 104 i perioden 2001 til 2007.

Hvorvidt der er tale om egentlige ændringer i de unges adfærd i de senere år, er det mere vanskeligt at afgøre, da antallet af domme formodentlig i lige så høj grad afspejler de ændringer i lovgivningen, som er foregået i denne periode.

Folketinget vedtog to 'voldspakker' i løbet af 1990'erne. Indsatsen blev, i særdeleshed i forhold til voldskriminalitet, præget af hårdere straffe, sanktioner og konsekvens.

I 1994 vedtog Folketinget den såkaldte Voldspakke I, hvor der blev peget på et behov for en forstærket og offensiv indsats mod vold.

I 1997 vedtog Folketinget flere lovgivningsændringer på området under den såkaldte Voldspakke II. Formålet med lovforslaget var 'at fortsætte og intensivere kampen mod volden med hovedvægten på en bred social indsats, som skal forebygge, at unge udvikler sig til voldsmænd'. Lovændringerne indebar en skærpelse af straffen for de groveste tilfælde af vold og for besiddelse af ulovlige knive og slagvåben.

I 1999 indgik regeringen en flerårig økonomisk aftale med en række partier om styrkelse af politi-

indsatsen i nærområder og over for særlige kriminalitetsproblemer i storbyerne samt et intensivt SSP-samarbejde.

I 2001 besluttede Folketinget at indføre en faseinddelt ungdomssanktion, der er en strafferetlig indsats over for unge i alderen 15-17 år, der har begået kriminalitet af mere alvorlig karakter.

I 2004 vedtog Folketinget en ændring af våbenloven, der medførte forbud mod at bære kniv eller dolk på offentligt sted.

Ændringen af våbenloven blev suppleret af en ændring af politiloven, der åbnede mulighed for at etablere midlertidige visitationszoner, hvor politiet (om nødvendigt med magt) kan visitere personer for at kontrollere, om de bærer våben, der er omfattet af forbuddet.

I finansloven for 2004 blev der under overskriften 'Hård kurs over for unge kriminelle' afsat 65 mio. kr. til etablering af flere sikrede pladser og 35 mio. kr. til drift af disse, hvor hensigten var at styrke kampen mod ungdomskriminalitet.

Det kan således konstateres, at adskillige forhold er skærpet, og at der varsles konsekvens på en række områder: øget politiindsats, hurtig og konsekvent indsats, skærpelse af straf, fængsel, behandling i lukket og åbent regi mv.

Kan sådanne politiske initiativer få ungdomskriminaliteten til at stige?

Døm selv! ■

Inge M. Bryderup er lektor på Danmarks Pædagogiske Universitet og institutleder for Institut for Pædagogisk Sociologi samt leder af Forskningsenheden i Socialpædagogik.

- Hvad er efter din mening hovedårsagen til stigningen i antallet af domme over for de 15-17-årige?
- Hvilken effekt har de politiske tiltag, der er nævnt i kommentaren her, efter din vurdering haft?
- Hvad er efter din opfattelse det vigtigste 'våben' i kampen mod kriminaliteten blandt de 15-17-årige?

Deltag i debatten på socialpaedagogen.dk/prik